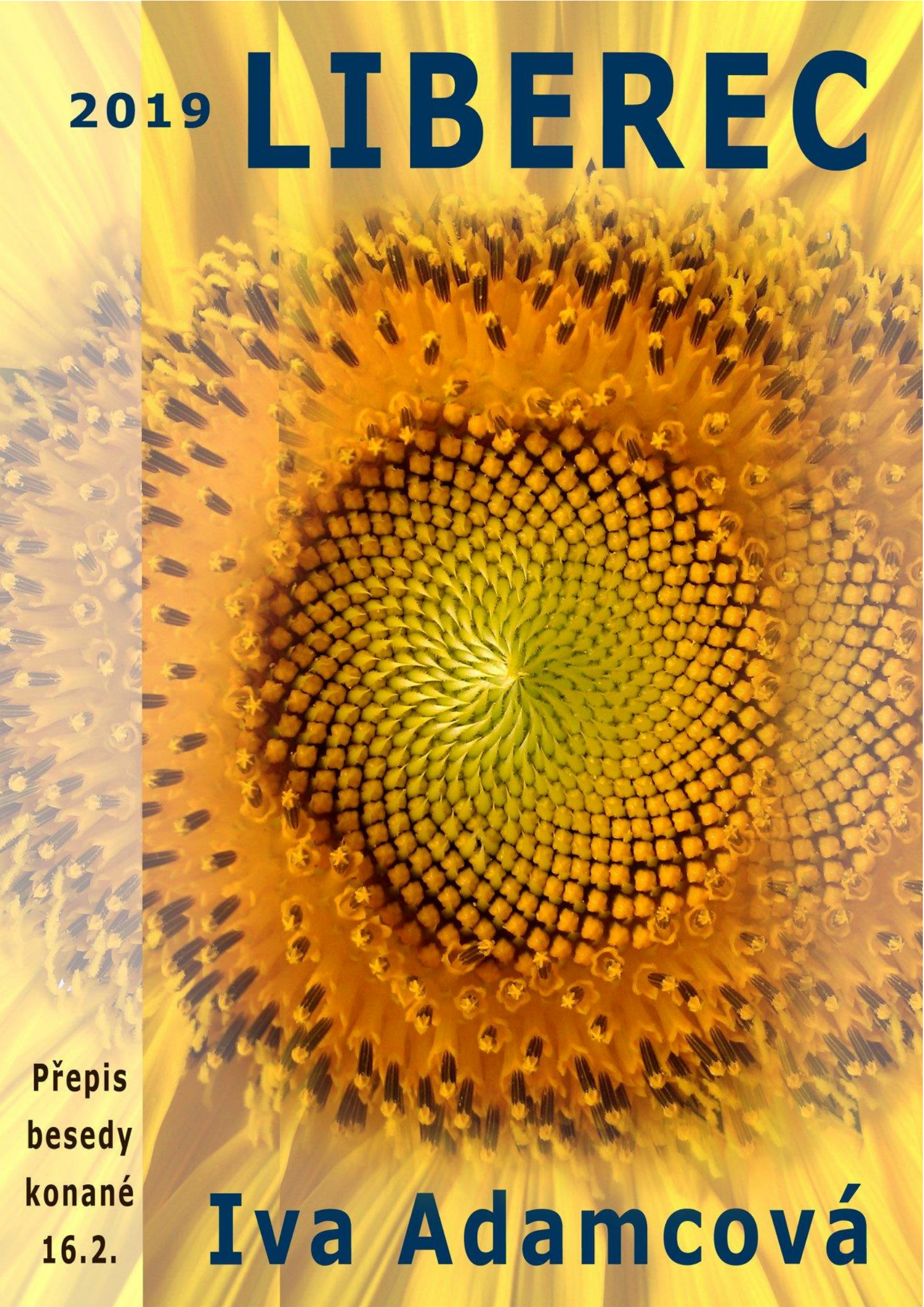

2019

LIBEREC

**Přepis
besedy
konané
16.2.**

Iva Adamcová

Iva Adamcová – Liberec 16.2.2019

Dobrý den. Srdečně vás zdravíme. Já jsem sopranistka Iveta Dejmková a na klavír mě doprovodí Vladimír Kořán. Připravili jsme si pro vás tři věci.

Zpěv: A. L. Webber: Reguiem (Pie Jesu), Rusalka: Měsíčku na nebi hlubokém, Giacomo Puccini: O mio babbino caro.

Ještě ve mně ta hudba pořád doznívá. Asi ve vás také, já toho využiji a nasadím si brýle...

A pustíme se do věcí, pro které jsme sem přišli: pro zodpovězení vašich dotazů. A já budu střídat dotazy, které jsou tady místní a ty, které přišly poštou, aby to bylo spravedlivé, protože některé přišly právě i pro Liberec, tak abychom všem vyhověli. Prosím vás, doufám, že mi odpustíte, když se na některé nedostane, protože času nemáme někdy dost. Vy to víte, já když začnu mluvit, tak je to na hooóódně dlouho. A je to někdy i komplikované. Ale věřte mi, že vybírám takové dotazy, které jsou pro vás důležité. A vždycky v tom pozadí toho dotazu je něco, co by vám mohlo pomoci objasnit věci, kterých jste si zatím nevšimli.

Tak, začínáme:

Milá Ivanko, také já bych ti chtěla napsat svůj příběh, kde jsi se hrála jednu z hlavních rolí. Moje cesta vývoje šla přes černou magii, z nedostatku informací bílou magii: Reiki, Shamballu a prostě všechny tyto věci, kdy mě poháněla touha vědět víc, umět víc, být výjimečná. Od dítěte jsem věděla, že vidím věci, které ostatní nevidí a svůj „dar“ jsem prohlubovala. Na své cestě jsem poznala spousty úžasných lidí, od kterých jsem dostala opravdu hodně na hubu. Život se se mnou vážně nemazlil a já si pořád říkala, že má přece všechno nějaký důvod. Asi ten, abych možná byla silnější a mohla tak pomáhat jiným. Naučila jsem se odpouštět, Bůh mě zkouší, co vydržím a podobně. Víra mě provázela celý život. Takže to byla právě vždy víra, která mě znovu postavila na nohy. Byla jsem hodně let sama, máma samoživitelka s dětmi a bez partnera, a tak bylo docela dost času na samostudium. A asi před osmi lety mi přišla do života kamarádka, se kterou jsme vzájemně sdílely naše postřehy a studovaly společně nové věci, témata, a to nás velmi sblížilo. A tak mi přítelkyně jednou řekla, že narazila na tvé učení, je to už pár let zpět. Poslechla jsem si tě, ale nějak jsi mě nezaujala. Prostě jsi byla pro mě příliš arogantní. Jak opovážlivé tvrzení, považovat se za Boha... (chi, chi). Přicházely tehdy další zdroje učení, a ty nás obě formovaly do stavu vše přijímat, přijmout zodpovědnost za své činy, netlačit, vyklidnit se. Můj život se srovnal ve všech směrech. Našla jsem úžasného partnera, finanční stránka se srovnala, a nějak nebylo nic, kde bych si mohla postěžovat. A pak opět si se o slovo přihlásila ty. Bylo to na jaře 2018. Přítelkyně říká: „Hele, víš jak jsme si tehdy myslely, že Iva je arogantní

a egoistická, no tak ona v podstatě říká podobné věci, ke kterým už jsme došly.“ Řekla jsem: „OK, dám jí šanci.“ Začala jsem poslouchat tvá videa na YouTube, od začátku, a přítelkyně už byla ve facebookové skupině, a začala poslouchat i další nahrávky. Já jsem tě poslouchala intenzivně asi dva týdny, ale pouze stará videa. Bylo to poučné, akorát jsi mě občas strašně štvala... Říkám si: „No jo, nikdo není dokonalý...“ Ale pak se stala jedna věc, začaly se mně i mé přítelkyni v životě dít věci, dnes již vím, že platby. Ale mně se během noci zablokovalo rameno tak, že dva porody byly procházka růžovou zahradou, trpěla jsem jako pes a probřečela víc jak týden a žádné léky nezabíraly. Chtěla jsem dobrovolně, ať mi někdo řekne, zda si mohu někde vzít morfium, nebo co, ale hlavně ať ta šílená bolest zmizí, ale musela jsem si to odžít. No, a jako zdroj tohoto problému jsem viděla ty videa, v tobě. Do té doby byl můj život v klidu, ale po tvé „návštěvě“ ze mě zbyl jen uzlíček...

Ano, to je to pochopení. Pamatujete si, až když pochopíte, smíte zaplatit, ale pak se nesmíte bránit samozřejmě platbám. Budu pokračovat dál:

Tak jsem s tebou mrskla, ani nechtěj vědět kam. A snažila jsem se nějak se z toho dostat. A jak už to bývá, věci si sedají a potřebují svůj čas. Můj život se vrátil do normálu. A na podzim mi přítelkyně říká: „Hele, tak jsem si poslechla jednu z nových nahrávek Ivy, a tedy musím říct, super. A nic se mi neděje.“ A tak říkám: „Dobře, tak já si poslechnu a uvidím...“ Byly to nahrávky z roku 2018. A mě velmi překvapilo, jak jiné jsou oproti těm starším, co jsem si pamatovala, úplně jiná energie, lebedila jsem si v tom. A štvala jsi mě fakt už jen opravdu maličko. A pak to přišlo. Jela jsem do práce nočním metrem, ve sluchátkách jsi mi vesele povídala, já si to užívala, jen občas jsem koukla po lidech okolo mě, plně ponořená do tvého vyprávění. Všimla jsem si dvou žen s kočárkem, které nastoupily a byly velmi hlasité. Pochopila jsem, že dámy asi něco požily, motaly se jako motovidla. Přestoupila jsem do dalšího metra, a koukám, ony přestoupily také. Seděl tam ještě jeden mladší muž. Musela jsem tě vypnout, protože jsem tě špatně slyšela a vytáhla jsem si knížku, krásný pocit ale ve mně zůstal. Při čtení jsem periferním viděním zaregistrovala nějaký nezvyklý pohyb, otočila jsem hlavu a viděla jednu z matek, jak stojí na sedadlech a naklání se nad dítětem v kočárku a poskakuje, a tak tak se držela na nohou, a při jízdě to byla jen otázka času, kdy se rozplácne přímo na kočár. Nevěřicně na to chvíli koukám, a pak jsem se vrátila ke čtení, ve sluchátkách hudbu. Ony vystupovaly a jedna z nich na mě zařvala něco velmi sprostého, a vystoupily. Zachytila jsem pohled mladého muže naproti mně, a tak se ho ptám: „To bylo asi na mě, že...“ „Nejspíš ano,“ a kroutil hlavou. Jedna z matek mě pozorovala z perónu a já se jen tak na ni usmála, protože jsem věděla, že ona se tak musí chovat, že je to v pořádku. Jenže paní si můj úsměv vysvětlila jinak... Začala mlátit do soupravy a řidič, vidící matku od dítěte bouchat do dveří

a křičet, dveře otevřel. A najednou paní stojí nade mnou a řve... Ale neřvala ta paní, viděla jsem vztekajícího se Satánka. Tak jsem sundala sluchátka z uší, schovala knížku do tašky a čekala, co bude. Paní řvala, ať s ní vystoupím. Odmítla jsem a slušně ji požádala, ať odejde za svým dítětem. Nedala si říct, supěla víc a víc, oči jí šlehaly, celá se třepala... Vše jsem to viděla jako ve zpomaleném filmu. Paní mě chytila za šálu, začala mě smýkat ven ze soupravy. Samozřejmě jsem se snažila zapřít, aby se to nepovedlo. Ale najednou jsem cítila, že mám povolit a smířená se vším jsem se přestala bránit. Jen fyzika funguje, paní to nečekala, a už jsme letěly ven ze soupravy. Nemohla jsem nějak zastavit moje tělo, padala jsem na paní, bohužel jí v cestě stála zeď na perónu, skácela se jako domeček z karet, uhodila se velmi silně do hlavy, a já ji k tomu ještě nechtěně přimáčkla. Když to viděla její kamarádka, rozběhla se proti mně a silně mě udeřila pěstí do obličeje. Jen jsem ucítila tupou ránu a brnění. Poté jsem cítila, jak mě zvedá ten mladý muž z metra ze země a strká mě zpět do soupravy, dveře se zavřely, a já jsem odjela. Muž se mě ihned ptal: „Jste v pořádku? Chcete nějaký prášek proti bolesti na zuby?“ Odmítla jsem. Cítila jsem vibrování celého těla a hlavou mi projelo: „Holky, odpouštím vám, snad jste v pořádku.“ A cítila jsem to štěstí, že přišla zkouška a platba. Ten pocit byl nepopsatelný. Mozek tedy trochu zaostával a říkal: „Ty jo, vždyť jsi právě dostala ve svých čtyřiceti letech na držku, a od ženské.“ Ale bylo mi to jedno. Podívala jsem se do zrcátka a ret a část tváře začala natékat, zuby v pořádku. Říkám si: „No a co, mám to zaplacené. Tak jsem dostala na držku, no, a je to v pořádku. Snad moc nevydělám kolegy v práci.“ Po příchodu do práce jsem si v kuchyni vyžádala led, dodnes to nechápu, během patnácti minut bylo po otoku, ani známka po úderu pěstí, žádná modřina, žádná bolest. Měla jsem pocit, že se mi to jenom zdálo, byl to sen? A tak jsem se zase plně vrátila do života. Od té chvíle mi na tvých přednáškách vůbec nic nevadilo. Nějak si to všechno sedlo, zaklaplo tam, kam má, jako by poslední kousíček skládačky zapadl na své místo. A já i moje přítelkyně už jen praktikujeme v našem běžném životě to, co říkáš. Vždyť je svět stejně daný. A ten vnitřní klid je úžasný, i když to okolo někdy pěkně burácí. Ale my už víme, co a jak. Díky Ivanko za nás obě. XY. Stačí.

Ano, to je úžasný průběh. Tady vidíte, že čímkoliv jste v minulosti prošli, byl to vývoj nutný. Vždycky jsem vám vysvětlovala, že tady nikdo na planetě, protože jste jedním jediným Vědomím, neexistuje nikdo druhý kromě vás. A všechno vlastně tvoříte ve svém vývojovém cyklu v časoprostorové křivce, kterou jste si vybrali.

Ted' nedávno na Facebooku padl dotaz, a byl samozřejmě velmi zajímavý. Vy, co tam jste, jste si ho jistě přečetli. Tam se někdo v krátkosti zeptal, že zřejmě na něho útočí černý mág a jak se ho má zbavit. Vy už všichni znáte postup. Jestliže nejsem hmotným tělem mého jména, a ten člověk také nemá skutečnou realitu ve hmotě svého jména, nesmím podlehnouti ději, který se nabízí, a který hraje hmotná složka. Pokud nechám svoje vlastní tělo, v mém případě Ivy, mého jména, zaútočit na iluzi hmotného těla

druhého jména, ve skutečnosti já podléhám své vlastní hmotě, přejímám odpory svého těla, a útočím na své vlastní Vědomí těla druhého, protože naší společnou realitou je jedno jediné Vědomí nalité do obou těl. Takže vidíte, že vy se zbavíte toho děje - neříkám druhého člověka, na to zapomeňte - toho děje, protože i vy jste Vědomím v druhém lidském těle a objednali jste si, sami sobě činíte děj potřebný, abyste vlastně zažili další šanci proto, jak dnes zachovat klid. To znamená, že v dualitním světě neexistuje nikdo špatný. Iluze hmoty je velmi silná, a opravdu pro vás tak živá - pro smysly, které jste si v těle objednali, a máme jich pět, kdy poznáváte svět. To znamená, nezapomeňte, že sami vše sobě činíte, není tu nikdo jiný. Potřebujete jenom tím dějem projít a nezachvát se, tehdy máte splněno. Ale také už víte, že černá magie a úroveň bílé magie, že vždycky byly dobré, jinak byste nerozuměli Ivě. A také vám Iva vždycky říkala, že je jí jedno, jestli ji někdo poslouchá a rozumí, anebo ji odmítáte, a nerozumí ten člověk, protože není jeho čas, aby porozuměl.

Jak ke mně přišel Satan. Každý den vás posloucháme, čteme, díváme se, jste pro nás světlem. Velmi nám otevíráte oči a přinášíte tajemství fungování tohoto světa a nás v něm. Mám pocit, že poslední dny se pro mě, a hlavně ve mně, něco změnilo. Žiji tak, cítím to jinak, cítím se jinak. Má to ale i své temné stránky. Nutí mě to to s vámi sdílet, protože s kým jiným, kdo jiný by tomu mohl porozumět. Třeba mi k tomu budete moci i něco říci, a pokud budete mít čas i chuť a bude vám to dáno. Teď však především cítím velkou potřebu vypsát se a sdílet s vámi, a děkuji za tu možnost. Vaše slova ve mně otevírají něco, co bylo ve mně zamčené, ale žilo to, stačilo jenom otevřít bránu. Stávalo se mi to už dřív, ale teď to jde nějak snáz, dívat se na své emoce, zvláště negativní, u těch pozitivních to člověk moc neřeší, s odstupem. Mohla bych vám o sobě něco říct? Musí to být zvláštní, my už o vás víme vlastně všechno díky vašim přednáškám, a vám píše najednou úplně „cizí“ člověk. Aspoň něco málo...

Já to teď přeruším a řeknu vám k tomu něco. Víte, pro mě nejste cizí, protože já vás vnímám v rovině svého Vědomí, své Jednoty. To jenom jakoby na dovysvětlenou. Já se dívám na každého z vás, byť máme jiný tvar, jiné jméno, jiný hlas, jiné pohlaví, ale skutečná realita je mé vlastní Vědomí - a máme společné Vědomí. Takže já vlastně jako Iva vysvětluji jako Vědomí svému vlastnímu Vědomí, protože mi v tom už nebrání hmota Ivy. A vysvětluji informace svému vlastnímu Vědomí v druhých lidských tělech, aby i vy jste pochopili, co vás čeká na té cestě před vypuštěním, to znamená před smrtí vašich hmotných vědomí. A smrt hmotného vědomí probíhá ve dvou fázích. Buď je to klasická smrt, tak jak my se na smrt jako lidé díváme. Anebo je to stav, kdy se to odehraje během lidského života, vaše tělo žije dál, pro druhé jste živí, ale vy najednou zjistíte, že u vás proběhla změna vašeho stavu Vědomí. Najednou prohlédnete kým jste, protože tělo, které si s vámi předtím zahrávalo, přestalo střílet negativními emocemi. Pozitivní vám zůstanou nadále, ty jsou tady ještě nastaveny v 5D. Ty si ještě budete hezky užívat.

Je mi dvacet pět let a bydlíme na Moravě. Mám tři syny: pět let, dva roky a devět měsíců - a jsou to nádherné bytosti. Z jejich mouder nás někdy mrazí. A jakožto matka tří takto malých dětí, se kterými jsem neustále, zažívám samozřejmě emocionální výkyvy. Jste též mámou, víte: málo spánku, fyzická zátěž, být neustále ve střehu... Oba mladší jsou kojení, což ve mě způsobuje v poslední době velké boje. Týká se toho i ten příběh, který vám chci popsat. Učím se vlastně neustále s nimi komunikovat, vidět svět jejich očima, jsou mými velkými průvodci. A nikdo mě neučí být víc v přítomnosti, než mé děti, kdykoliv se myšlenkami odchýlím, začnou jakoby zlobit, křičet, házet věcmi, tahat mě za nohavice... Dříve bych i zakřičela: „Ježíš, nechte mě chvíli být!“ Dnes vím, že jdou ke mně se vzkazem: maminko, nejsi tady, a teď prosím, buď v přítomnosti. Je to pro mě velmi cenné. A díky nim jsem se začala učit pozorovat své myšlenky zvenčí. Zjistila jsem, že se mohu rozhodnout, jestli budu křičet, jestli se budu zlobit, jestli zvednu jenom prst, a podobně, naučila jsem se to ovládat. Děti mě slyší křičet jen v opravdu vypjatých chvílích, ale to na ně skutečně hraji jenom divadlo, srdcem to necítím, ale kdybych nezvýšila hlas, nikdy bych je nedostala do té vany, jestli mi rozumíte. A tak to funguje v poklidu. A lidé nám říkají: „Ježíš, jak to děláte, že jste tak v pohodě? Vy jste tak harmoničtí.“ My teď víme, že realita vždy není tak růžová, ale těší nás, že tak na lidi působíme, protože ano, máme doma klid i při takovém počtu malých dětí. Víme, že jsem na ně dobře naladěná, a nedostávám se do stresu, že bych něco nezvládala. Proč vám to ale píšu, nechci se vychloubat, jaká jsem dobrá matka. Může to tak vyznívat, ale je třeba popsat, jací jsme, aby bylo pochopeno následující...

Dnes mě přepadl Satan. Dnes jsem pocítila do hloubi Duše, co to je být ovládnut Satanem/egem. Ale opravdu musím říkat Satan - ďábel. Bylo to hrozné. Ani teď se nemohu vyhnout hodnocení té situace, která ale byla přesně naplánovaná, a stala se přesně tak jak měla, a bylo to dobře. Já vím... Ale co se stalo: s prostředním synem mám velké boje ohledně kojení, je na něm přímo závislý, dělá hrozné scény, když mu mlíčko odepřu, hodně mě bolí prsa z dlouhodobého kojení dvou dětí. Mladšího kojím v pohodě, je to stále kojeneček, jídlo skoro žádné nejí, a nemám s tím problém. Jsem obecně zastávkyně dlouhodobého kojení, ale ten starší, nevím, co mi tím zrcadlí, prso potřebuje furt, a on si ho skutečně pěkně vymrčuje. Já u toho bývám většinou klidná, nechám ho, ať si zpracuje emoci, mazlíme se, tulíme, jde to nějak. Dnes ale: uspala jsem mladšího, odpadl od prsu, byla jsem ráda, že spinká. Starší se chtěl kojit, říkám - OK, ale po dvaceti minutách jsem mu řekla, že už stačí, a on, že ne. A tak říkám: „No dobře, tak ještě chvíli.“ Po té chvíli jsem mu řekla: „Dost,“ odpojila jsem ho, a začal vyvádět, vzbudil mladšího. Jakmile jsem viděla, že probudil mladšího, přišel Satan...

Já jsem udělala něco, Ivanko, co nikdy - dala jsem Maxmiliánkovi facku, slabou, věděla jsem, že nechci, aby ho to bolelo, ale dala jsem mu ji. Začala jsem křičet, že si pořád vymrčuje prso a probudil kvůli tomu brášku. No, hrozné. Začal plakat. Chytila jsem ho, začala s ním třást, potom jsem ho posadila na zem. Je mi z toho zle, jen vám to píšu. Odešla jsem do kuchyně, nechápala jsem, co se stalo, tohle jsem nebyla já. Vrátila jsem se, syn byl v pohodě, oba byli v pohodě, nikdo neplakal, nikde žádné známky toho, co se stalo. Když jsem s ním třásla, když to celé probíhalo, nebyla jsem v těle. Já jsem svou mysl i svým Vědomím nebo nevím čím, prostě já, která jsem se na to dívala, jsem byla úplně mimo svou hlavu, byla jsem jenom jakoby, za sebou vpravo, a odtud jsem to celé viděla, a moje tělo samo konalo. Uprostřed celé té činnosti toho všeho jsem věděla, že to můžu zastavit, že to nemusím dělat, ale ta vůle, která by to mohla zastavit, byla děsně slabá, nebyla žádná. Já jsem nechápala, odkud vychází ten impuls třást s ním, s takovým malým děckem. Ze srdce to nešlo, vůbec ne, bylo to bez emocí. Já byla úplně prázdná a konala jsem to. Odešla jsem do té kuchyně, tam jsem jen zhluboka dýchala a snažila se uvědomit si, co se stalo. Ten pocit jsem nikdy nezažila. Uvědomovala jsem si existenci ega v celé jeho parádě do hloubky. A uvědomila jsem si, že to opravdu nejsem já, že je tu někdo, kdo využívá mé tělo k tomu, aby dělal tyto věci, a pak se kouká, co já na to. A dokonce se snad i vysmíval tomu, jak mě převálcoval, jak jsem to nezvládla. Víte, na chvíli mnou projela i myšlenka, že od teď dokážu chápat všechny vrahy a teroristy, oni nejednají sami, jsou ovládáni touto silou, s kterou nelze bojovat, když chybí světlo.

Myslím, že každý dělá jen to, na co stačí, a ego nás všechny zkouší. Mě to stihlo v plné parádě, protože víte, ty poslední dny mám pocit, že jsem žila v osvětlení, mě se nedotýkalo absolutně nic. S partnerem: božské, s dětmi: božské, s jinými lidmi: božské, klid, Jednota, paráda, čistá hlava. A ego se přišlo ukázat, přišlo se připomenout, ale v hodně velké síle, aby tu mělo tu harmonii, dlouho jsem žila ve světle, tak ať pocítím pořádnou tmou, přišla zkouška, a já ji neustála. Víím, že přijdou další, které musím zvládnout. Mám na to, a víím to, protože jsem se nikdy se svým egem neseznámila tak, jako teď, když jsem ho téměř hmatatelně rozeznávala a odlišovala od své skutečné podstaty, dívala se na něj, vnímala ho jako sílu, hýbala svým tělem, které už jsem nebyla já. Opravdu, bylo to nesmírně zvláštní, nedokázala bych to popsat někomu, kdo neví, která bije, a vy víte... Ještě jedna věc. Když jsem se vrátila, chtěla jsem se svému synovi omluvit, ale nemohla jsem, protože jsem to necítila. Viděla jsem totiž, že to, co jsem udělala, nevycházelo vůbec z mého srdce. Já jsem to nechtěla udělat, já jsem necítila v srdci výčitky, žal, bolest... Jsem špatná matka? Nebo jsem špatný člověk?, že ani v těchto situacích nedokážu cítit vinu. Necítila jsem ji. Věděla jsem, že svého syna nesmírně miluji, a že

bych mu nikdy vědomě nedokázala toto udělat. Řekla jsem mu: „Omlouvám se ti. Promiň mi, prosím,“ a cítila jsem, že to jsou jenom slova, že to nejde ze srdce. V srdci totiž byla láska. Dík za to, že jsem to mohla prožít a uvědomit si ty věci. Přitom ten zážitek je pro mě děsivý, co dokáže ego udělat.

Tak, a teď dobře poslouchejte. Tohle je strašně důležitý příběh pro vás i pro tu ženu. Vzpomínáte si, minule, to je čtrnáct dní nebo tři týdny, já ten čas nějak moc nesleduji, to jsme byli v Hostýně, a tam jsem vám vysvětlovala, že když jsem se sem navrátila, oblékla jsem si na sebe svůj děj svého těla Ivy, a musela jsem dodržet veškerý děj hmoty. Vy to máte všichni tak, nejenom Iva, akorát vy jste se nevrátili z té výšky. To znamená, že v okamžiku, kdy Iva musela dodržet děj hmoty, která se jmenuje Iva, to znamená Vědomí, které ji oživuje to muselo dodržet, tak já jako Vědomí jsem byla z těla vymístěna, a dívala jsem se od stropu, co ta Iva tam dělá, a pak, když děj skončil, zase jsem byla vtažena zpět do těla. Tohle je zákonitost, a to je jediné, co jsem přišla vlastně dořici víc, než tady dodnes bylo nastaveno: že děj hmoty se nedá změnit, vy si musíte celou éru svého 3D vědomí, to znamená pocitu, že jste tělem a jménem, prožít ve hmotném těle, které dělá všechno tak, jak jste si vybrali jako Božství, než jste si ho oblékli. A není to vaše vina. Vy jste nikdy nebyli hříšní, to dělá tělo samo. Jestliže už potom žijete podle informací, to znamená, že přijde čas, že pochopíte věci a žijete ve velké harmonii, přijde takováto pro vás obrovská zkouška, kdy si najednou nejste jistí, kým vlastně jste. Obviňovat se dnes, že jsem špatnou matkou nebo špatným člověkem, je ještě past ega, tak to není. Vy jste to Vědomí, které muselo být vymístěno z těla, a to tělo si muselo udělat tenhle děj. Občas to někdo z vás teď bude zažívat, nebo už to zažíváte...

Víte, kolem otevření brány do jiného Vědomí bývá hodně pastiček. A tohle je jednou z posledních pastí, když si zahlédnete, jak se vám rozdělí vědomí hmoty do Vědomí božského a ještě byste si převzali část odporů, to znamená, tělo vám tak nabídne, že jsme byla špatnou matkou, že jsem byl špatným otcem, nebo co jsem udělal... Ne, děj Vědomí si objednal i vaše dítě, že s ním zatřesete, že mu dáte i malou facku... A věřte mi, tehdy ten děj je strašně zvláště nastaven proto, aby vám pomohl. Ale samozřejmě je nastaveno i to, jestli si to ještě přivlastníte, anebo ne. Když by došlo k přivlastnění, ještě by se někdy opakovalo, než si uvědomíte, že děj těla třesoucího malým tělem dítěte není váš, není vaším rozhodnutím v tom smyslu, že ho nemilujete. Vy jste pouze Vědomí, které si obléklo děj. Ten děj musí odeznít, aniž byste potom následně od těla převzali odpory. Tohle je důležité si uvědomit, jinak si znovu na sebe něco ušijete. Vy se potřebujete dostat do stavu, kdy přijmete všechno. Přesně tak, jako v té pohádce, kdy se nesmíte otočit, ani když okolí běsní, vítr bouří, šlehájí blesky, a podobně. Je to naprosto stejné. Ego/Satan vám bude předhazovat různé nesmysly, které vás budou stahovat do stavu hmoty. A tehdy potřebujete pochopit, že nejste hmotou, a nejste zodpovědní za to, co hmota dělá. To všechno ustane naprosto samo.

Milá Ivanko, ne zcela rozumím tomu, jaký je rozdíl mezi lítostí a soucitem. Zajímalo by mě také, či soucit je také emoce. A pokud ano, zdali

bude také v 5D, jelikož jsi říkala, že tam emoce vymizí. Budu vděčná, když by jsi měla čas odpovědět. Děkuji a objímám, s láskou Lubka.

Ano, negativní emoce jsou emoce, které jsou odmítající. NEgativní, vy je nechcete a útočí na něco. V tomhle smyslu je lítost negativním útokem, protože vy třeba nechcete to, co se stalo, co vám někdo udělal, odmítáte to. Ale v ději vašeho osudu je nastaveno, že to potřebujete zažít a přijmout to. Tak, jak se posunujete ve vývoji, potom, dejme tomu, už u vaší osoby je vám to jedno, ale nesnášíte to pak třeba u vašich dětí nebo někoho příbuzného, u někoho, koho máte rádi, nebo v televizi, třeba u bytostí, které jsou bezmocné - u malých dětí nebo u zvířat. Ale i to jednou odezní, protože dokud přejímáte tyto emoce, které jsou zabudované ve vašem těle vašeho jména, které jste si oblékli, tak na vás budou doléhat právě do té doby, dokud jim budete podléhat. V pozdějším vývoji zjistíte, že tyto lítosti odeznívají. Ano, ony musí odeznít úplně samy. Přichází také někdy info do vašeho života, proč to tak je. A později jenom víte, že je správné, že ten člověk prožívá věci, které si objednal, protože i vy jste tím prošli.

Je to stejné, jako ve škole. Budete rozumět prvákům, druhákům, třetákům, protože jste si tyhle třídy prošli a víte, co jste se v těch třídách museli naučit. Tyhle věci odeznívají sami v poloze negativních emocí podle toho, kolik zkušeností jste nabrali a jak dlouhá časoprostorová křivka je za vámi, to znamená, kolik zkušeností máte. Nejde to obejít, musí to utichnout samo. Takže pokud já dnes jsem soucítící, ano, já toho člověka nelituji, že se mu děje dramatický osud, nelituji sebe ani své dítě, protože vím, že vším jsem si musela projít. Zkuste si vzpomenout, třeba ten příběh, co jsem četla tady jako první.

Ano, není zapotřebí litovat, anebo používat jiné negativní emoce ani vůči černým mágům, vůči bílým mágům, je to také vaše Vědomí. Ale vy už těm lidem rozumíte, nebudete je litovat, když budou mít drama ve svém osudu, budete soucítit. SOU – to je jako společné, cítíte to v tom? Cítit soucítění je, že vím, jak on se cítí, protože jsem tímhle školením už prošla, ale není tam odmítání toho, že on to prožívá, protože vy už víte, že ten člověk to prožít musí, aby něco pochopil, a bez toho to nejde, on musí pochopit, že tou lítostí, tou negativní emoci, nic nevyřeší, naopak, dokud přebírá od těla tuto negativní emoci, musí se opakovat. A z jeho osudu to vyplývá, že se opakovat bude, když tuhle reakci má, protože jeho Vědomí se ještě nesečetlo.

Co s člověkem, který je velmi negativně naladěn a vyhledává samé negativně naladěné pořady? Žije v domácnosti s dcerou, která má diagnostikovanou schizofrenii, slyší hlasy, které ji urážejí, vyhrožují, že ublíží jejím blízkým. Dá se něco udělat? Co může udělat sestra, dcera, vnučka.

Víte, tohle je hodně složitá otázka. Jednak jste samozřejmě nastaveni na soužití s tímto člověkem - to, co se odehrává ve vašem osudu, je pro vás to nejlepší, to víte. Člověk, který má schizofrenii, také byl ještě v minulosti velmi negativní, ne v tom, co vidíte dnes v tomhle těle, ale v minulosti v odporech, jinak by dnes ta schizofrenie samozřejmě nebyla.

Zkuste brát jako základní čakru první čakru, ve které se rozlišuje dobro/zlo. Dokud tahle dcera, nebo žena, bude žít s tímto velmi negativním člověkem v jedné domácnosti a bude ho považovat za špatného, nedostanete je od sebe. Tam je zkrátka potřebné vyučování pořád dál. Vy potřebujete zmírňovat její odpory. To znamená, když by pak šla k vám (já nevím, jak jste na tom s tím vztahem) domlouvát, zmenšovat, aby ona neviděla toho člověka tak negativního, a nepřijímala od něho ještě tyto impulzy negativity. A tohle je velmi důležité pochopit.

Už jsem vám kdysi vysvětlovala, že když já budu mít dítě, dceru, a ta dcera by mě najednou zavolala a stěžovala si na svého muže, tak já budu zmírňovat ty pohledy negativity svého dítěte, abych jí pomohla. Pokud ona se chytí, druhý den je všechno jinak. Pokud se nechytí, a já nezareaguji tímto způsobem - byla bych také negativní, začala bych nadávat na zetě, na jejího manžela, tak prohlubuji oddělenost mezi hmotným vědomím a skutečným Vědomím Boha - a tím samozřejmě uvádím své dítě do problematických dějů a podílím se na tom. A tak to není, musíte jednat obráceně. Je to přesně tak, jako u fotografie, kdy máte negativní snímek a pozitivní snímek, tam se potřebujete dostat do toho obrazu právě opakem.

Syn má již osm let cukrovku prvního typu, kterou mu diagnostikovali v deseti letech. Myslím, že by to byl důsledek atmosféry a hádek v rodině. V současné době je vztah mezi mnou a mým manželem hezký a láskyplný, bez hádek. Je možné upravit či vyléčit cukrovku prvního typu, když oficiální medicína tvrdí, že ne. Děkuji za odpověď.

P.S.: Největším přáním syna vždy bylo, aby se rodiče nehádali, což mu už několik let plníme.

Víte, platby jsou, až když člověk pochopí, a něco přehodnotí. Cukrovka je na úrovni, je to slinivka, na úrovni třetí čakry, a je to oblast, kde my odmítáme nějaký stav, že se děje, anebo děl. Kdyby ještě dodnes ten človíček odmítal jenom hypotézy, aby jste se hádali, nebo třeba ve svém okolí, ve škole, že se něco děje, nějaký děj, který by se mu nelíbil, a může to být skutečně jenom situace, a to už nebudeme vůbec mluvit o činech lidských těl, to znamená směrem do hmoty, do levé strany, kdy třeba ve škole může takhle někoho mít. Může mít ten človíček třeba hmotná těla někde ve škole, mezi kamarády, kde se to ještě bude promítat a on bude odmítat, buď činy druhých lidských těl, anebo čin situační. Dalo by se, kdyby začal přijímat všechny děje. Uvědomte si, teď vám někdo něco udělá, v tuhle chvíli, a vy jste vzápětí v jiném časovém bodě a odmítáte, že vám to udělal. Tam se vytváří blok na třetí čakře. Udělal to, no.

Já se vrátím k tomu dopisu, který tady byl jako druhý, protože mě znovu napadl příměr, abych vám ho vysvětlila, co znamenalo od Ježíše slovo, nebo výraz, nebo poučka - nastavit nepříteli druhou tvář. To není tak, jak by to chápala bílá magie, že se nechá od druhého člověka umlátit k smrti, protože chce jít sám do nebe a nechce být špatný v očích světa, že by na někoho zaútočil. Tak to není. Zkuste si představit: někdo na vás zaútočí, a pozor, zaútočí na vás proto, že vy jste předtím takovýto čin odsoudili, odmítli jste ho, a je jedno na které úrovni čaker mezi jedničkou a pětkou. Pokud jste tedy

převzali karmu od svého těla, protože jenom vaše tělo má karmu, vy jste ji nikdy neměli, ono tam je tou hranicí, kde se za vás vydává, to znamená, musí přijít nový pokus o to, aby se vám to zase podařilo. Tento útok přichází, třeba druhé lidské tělo by mě znova naštvalo, jenže já poprvé v životě necítím nic, tělo se neozývá. Nemyslím si na jedniče, že je špatný, ani mi to nevadí, přijímám to, co dělá. Nekritizuji, neposuzuji, není mi to líto, a ani k němu necítím nenávist. Tehdy, když je takovýto stav ticha těla, ten člověk nebyl nepřítelem, on mi vybil karmu, a já jsem novou nepřevzala - a to je to nastavení druhé tváře. Pak už ji můžete klidně nastavit, protože už nikdy nikdo nepřijde a tu facku vám nedá.

Milá Ivanko, prosím o ujasnění mých tří otázek.

Za prvé: Souvislost mezi vyjádřením slova had, které si vysvětlují jako znamení životní síly a zdraví. Had jako symbol Satana, že nám právě role Satana v souznění s naším pochopením pomáhá na cestě ke zdraví, pak je had vzrůstající hadí síla po páteři, která vzrůstá s postupem našeho vývoje, had jako symbol v lékařství. A promítá se had jako symbol Satana ve všech uvedených příkladech stejně?

Ano. Zkuste si vybavit, jak vypadá DNA, to znamená konstrukce hmoty. Je tady od začátku planety. A vy jste se na této planetě od začátku pohybovali jako Vědomí a účastnili jste se různých vývojových forem. Dnes jste v té nejvyšší, už máte i rozum (někdo se směje – no, máte, máte). A pozor, i přes ten rozum a zároveň i cit, to musí být propojené, to nejde od sebe roztrhnout, musíte samozřejmě překonat tu hmotnou hranici, dostat se do stavu, kdy pochopíte věci. Takže DNA vždy, už jsem vám nedávno v Uničově vysvětlovala, že když si rodíme tu další generaci, to znamená, vytváří se ve vás jako v člověku nové lidské tělo, tak si rodíte pokračování svého vlastního Vědomí. Ano, je to nová schránka, do kterého se nalije stejné Vědomí jako vy nosíte, a pokračujete v tom Vědomí dál ve výuce. Tyto nosiče jsou potom nosiče pro vývoj dalšího vašeho Vědomí, takhle se vlastně vsunujeme v té řadě dopředu před sebe, a tím vlastně ta planeta pokračuje a vyvíjí se v časoprostorové křivce, kterou má nastavenou, i vlastně v bodech časových tak, jak my čas vnímáme. Proto je stanoveno, co tady na planetě kdy bude, anebo naopak, kdy nebude, co se uděje, a co se neuděje. Tohle ale způsobuje vlastně množení se DNA, počítá se s tím, jaké DNA. A všimněte si, že šroubovice mají vlastně tvar hada. Takže vidíte, že se všemi variantami hada to souvisí. Ano, had jako symbol Satana je v tom jablku, které podal Evě, takže vy tady musíte ochutnat veškeré situace, veškeré činy zdánlivých druhých lidských těl, abyste se s nimi dovedli vypořádat na úrovni Ducha. To znamená, musíte si počkat, až vám zemřou negativní emoce. V této době je to poprvé přípustné ve velikém množství.

Souvislost s vyjádřením slova had, které si vysvětlují jako znamení životní síly a zdraví – ano, to je vlastně to pokračování v časoprostorové křivce, kdy vy jednou skutečně nebudete mít žádné negativní emoce, ty samy zahynou, takže vlastně budete zdraví, budete pořád zdravější a zdravější, ale napřed si musíte samozřejmě doplatit veškeré platby. Později se bude řešit, a o tom už jsem mluvila mnohokrát, bude se řešit přes medicínu, která se začne věnovat pouze různým transplantacím a operacím orgánů,

kteřé v tu dobu půjdou klonovat z vašich vlastních buněk těla. Takže, když budete potřebovat třeba játra nebo nové oči (ty už bych tedy mimochodem potřebovala, já si počkám), tak se dá, ale to už jsou záležitosti stáří těla. Když přijdete k doktorovi a on vám řekne: „No, máte naprosto zdravé oči, paní Adamcová, ale bohužel jsou staré.“ S tím nic neuděláte. Já zase, víte jaký jsem optimista, já když si ráno stoupnu bez brýlí k zrcadlu, tak se sama sobě líbím..., takže toho využívám v tomhle směru.

Pak je: had, vzrůstající síla po páteři, která roste s postupem našeho vývoje - ano, přesně takhle. Nebo: je to symbol lékařství. Ano, směřujeme k odložení veškerých hmotných strastí.

Promítá se symbol hada ve všech uvedených příkladech stejně? - ano je to vlastně symbol hmoty. Je to symbol nosiče, po kterém my vlastně jedeme. Napřed vás ten symbol ovládá, než ochutnáte všechny ty varianty, které tady jsou, a pak se na něj vyhoupnete. Odehrává se to v úrovni třetího oka, kdy se zastaví veškeré odpory vašeho těla na všech pěti úrovních. Tehdy se oko samo otevře. Probíhá okolo toho docela zdlouhavý proces, náročný proces. V té době máte i platby samozřejmě. A do té doby Satan straší různými způsoby. Víte moc dobře, že tady je nastavená hladina 666. Je to šestka v trojnosti, to je úroveň třetí čakry, který je v Duchu, v Duši a samozřejmě ve hmotě. Ti, co se ještě nechají tímto číslem vystrašit, strach je samozřejmě negativní emoci, tak vás to strhává směrem dolů do hmoty, čehož hmota využívá, to znamená, že tam máte ještě nějakou rezervu. Anebo vám konečně dojde, že součet čísla 666 je 18, a 1+8 je 9, takže tam je Bůh. Tak se to promítne do úplně jiné pozice. Ano, není se čeho bát.

Dvojka: Předpokládám, že z pohledu sluneční soustavy nelze zaregistrovat změnu vibrace ze 3D do 4D. Jak si jako laik představím tuto změnu - je pro nás vlastně neviditelná, jako u člověka aurické tělo.

Ano. Víte, každá sudá dimenze je velmi krátká. Je to stav, kdy mají šanci hmotné složky, které se pohybovaly v této dlouhé liché éře vlastně zúročit nabyté zkušenosti. Zkuste si to představit, jako když jste dolezli do konce deváté třídy, nebo základní devítileté školy, a máte splnit nějakou zkoušku, která tu školu celá uzavře, abyste mohli postoupit do vyššího školství. Je to něco podobného. V této době buď to ty Duše splní anebo to nesplní, a samozřejmě vy moc dobře víte, že je to nastavené, a že ten čas potřebují, aby to dolezly, není v tom nic špatného.

Takže v těch vyšších složkách budete mít i jiné barvy, protože barvy se samozřejmě mění. Planeta do té doby neměla vyšší barvy, dnes už ano. Žádná bytost by se sem totiž z vyššího stavu nedostala, proto odkládá některé věci, aby si nespálila tělo jako nosič. Takže vždycky informátoři, kteří přicházejí, musí odložit něco ze své minulosti. Duch už je vědomý, ale musí se snížit do úrovně lidí. Já jsem vám kdysi vyprávěla, jak mi potom sundávali závoje. A i v mém osudu se děly paralelně, současně mnohé věci: zemřel mi otec, byla jsem donucena k vegetariánství... Všechny věci, které vlastně následovaly, ten jejich součet, byl hodně dramatický, aby došlo k tlaku, a otevřelo se vše. Nicméně následně, po deseti letech, mně naopak Nadjá přikázalo, že jíst musím, protože bych vám jinak utekla, já bych si vzpomněla na věci, a vy byste mi nerozuměli.

Takže pokud přichází i informátor, je držený v určité hladině, aby to bylo pro vás přijatelné a takzvaně logicky stravitelné.

Takže i to s tím souvisí, ta čtvrtá dimenze. Zkuste si to představit, jako takový předpokoj.

Trojka: Osteoporóza, zjištěná v šedesáti letech, co je důsledkem?

Jednak můžete mít v DNA stav do této časoprostorové křivky, je to pravděpodobné. Někdy se to týká DNA záměrně, které jste si nabrali, lékaři tomu říkají dědičnost. Je to také typ stravování, který jste měla v minulosti. Už jsem vysvětlovala, že je to ztráta vápníku - a vy třeba konzumujete dostatek vápníku v potravě, třeba i nadlimit, ale střeva už jsou už po šedesáti letech, po dlouhé době ve hmotě, takzvaně ucpaná, už tam mají nánosy. To znamená, že lidské tělo v tomto stáří, i když jíte věci s vápníkem, už je nedokáže vstřebat. Ale ona medicína už na tyto věci přichází a začíná mít jiné nápady, a všechno se to později vyřeší. Stačí si jen to tělo kontrolovat a hlídat si ho a preventivně předbíhat, beze strachu. Pozor, to vám potom do té hlavy přijde automaticky, budete od toho chráněni. A věřte mi, budete to vědět.

Mně se zrovna teď stala zvláštní věc, je krásná. Já jsem přišla v takové pokoře, že mně se všechny věci dějí i několik týdnů, měsíců, roků dopředu, abych se s nimi vždycky jenom setkala, a všechno zacvakává, když něco potřebuji, nebo naopak nepotřebuji - tak to ze svého života vyhodím. A tady se mi dějí takové věci, že třeba teď jsem dostala takový přípravek od známého, jsem tedy za něj velmi vděčná, bylo to hezké. Ten přípravek je založený na houbě, aby jsem se prý vyčistila a pomohlo mi to, pomáhá to mnoha lidem. Vzala jsem si dvě pilulky, a mělo to šílenou reakci, já jsem fakt běhala od rána do večera na záchod. A dneska v noci se mi otevřela hlava, spadlo světlo, a dostala jsem to zakázané, že nemám ve svém těle negativní bakterie, všechny, které tam žijí, jsou v harmonii, a zrovna tenhle přípravek já nesmím používat, protože naopak by došlo k nějakým dramatickým zvrátům. A představte si, že my jsme sem dnes cestovaly, vezla jsem sebou tři bytůstky. A ta jedna nám přišla s nabídkou, že nám pomůže, a uprostřed dálnice, tady v Liberci říká: „Představte si holky, já jsem začala studovat medicínské houby.“ Já říkám: „Jé, to je super!“ Tak jsem se zeptala na tu houbu, co jsem si vzala. A ona: „No, to ty nesmíš! Tahle houba vlastně vybuzuje životní energii. A ty už jí máš tolik, že ty by ses vymístila.“ A já skutečně ty dva dny, co jsem běhala na ten záchod, tak jsem i na tom záchodě nebyla, protože jsem fakt byla vymístěná z těla. Takže vidíte, přichází automaticky info zhůry a info i z toho hmotného světa, kdy mi do toho auta Otec přivádí jako mé Vědomí někoho, kdo mi tu informaci sám přináší. Takže já tenhle úžasný přípravek mohu věnovat někomu, kdo ho bude potřebovat.

Děkuji, loučím se.

Tak já ne, to tady ta paní.

Ahoj, Ivanko, poslouchám tě už přes tři roky. Mám ale takový problém, už se mi opakuje od základky, je mi jednatřicet, a promítá se mi i do pracovního života, v každé práci je to to samé, a teď jsem v nové, a

opravdu o to místo stojím, tak bych konečně ráda ten problém vyřešila. Jde o šikanu. Vždy si mě najde někdo, kdo mě cílevědomě šikanuje a veřejně ponižuje, což mě nervuje, a tak dělám chyby. A jelikož bych už ráda v této práci zůstala, protože mě baví, tak nevím, co mám dělat, a jak se bránit. Vybral si mě zástupce vedoucího, veřejně před celou kanceláří ze mě dělá debila, řve na mě, že kdyby byl na místě vedoucího, tak by mě okamžitě vyhodil, protože jsem ještě ve zkušební době. A samozřejmě na mě donáší vedoucímu. Možná že ho tím „seru,“ že tě poslouchám, a také se tím řídím, a on je velký egoista, a jestli se přes to nemůže přenést? Tak tě chci poprosit o radu, co s tím mám dělat, nebo kde je problém, abych to opravila. Moc děkuji za odpověď. S pozdravem ...

Vy už přece víte, jak na vás tak koukám, co asi odpovím.

Ten člověk je tvůj anděl. Už jsem vám vysvětlovala, že na úrovni trojky se musíte sejít ve zlaté střední cestě. To znamená, jestliže já jsem slabý jedinec, který se neumí bránit, a správné bránění, k tomu tedy dolezete až po nějakém čase, kdy tu negativní emoci nebudete mít, protože jestliže jsem slabý, tak kolem vás neustále budou lidé, kteří budou takovým tím typem buldozera, který vás bude hrnout, aby jste se to naučili. Vezměte si čtyřku. Na každé čakře je to podobné. Jestliže budete lítostiví, pořád vám někdo něco bude dělat. Nebo, když budete litovat zvířata, pořád budete někde vidět nějaké zvíře, které bude trpět. To je tvorba, vaše vlastní, kdy si všimáte toho, co neumíte.

A jedinou šancí je - umět se ozvat. Já, kdybych byla na místě té ženy, tak bych mu řekla: „Vy ale nejste můj vedoucí. A bude mě posuzovat jenom ten člověk. A já se pokusím se obhájit, ale rozhodně si tohle od vás nenechám líbit.“ A pozor, ideální je skutečně být klidný. Pozor, je také dobré cítit vděk, že ten člověk vás to přišel naučit, protože z každé dosavadní práce vás to vyhodilo, a bude se to opakovat, dokud se to nenaučíte. Takže, není cestou útek. Není cestou odejít z takové práce. Není cestou ustupovat. Vy nemůžete kráčet zpátky, vy musíte jít dopředu. Nemůžete toho člověka obejít zleva, zprava, vy potřebujete jít na něho. Teď to vypadá, jako že budete mít v ruce nějakou bambitku nebo nějaký bejčák. Ne, tak to není, rovně, říct mu to, co cítíte. Bez zlosti, bez útoku, říci tohle, jinak se toho nikdy, nikdy nezbavíte. Nezapomeňte, že mluvíte se svým vlastním Vědomím, vy jste ti, kteří oživují ta těla, která vás přicházejí vycvičit.

Milá Ivanko, včera jsem dívala s dětmi na Harryho Pottera a byla jsem dojatá. Ano, jak je to tam všechno krásně vidět. Jak Harry s přijetím kráčí vstříc Voldemortovi, aby zemřel, aby ten kousek v něm zemřel, a on se mohl potom znovu narodit, vždyť to nás ty učíš, a pak láme hůlku a odchází s přijetím všeho, jak na nádraží se potkává s mužem, který mu říká: „Nelituj mrtvé, lituj živé, co žijí bez lásky.“ A co je láska? My už díky informacím, přicházejícím skrze tebe, tušíme. Je to opravdu krásné a osvobozující moci se dívat jinýma očima, s díky tobě, a velkou láskou v srdci. Život může být velmi, velmi bohatý, byť by člověk nevytáhl paty z domova. A tak chudý, byť by projedil celou zemi, když neotevřeme

stavidla pochopení. Usínala jsem s blaženým pocitem, že vše je, jak má být.

Ano, tohleto je opravdu velice zdařilé, to, co se tady odehrává. A ten Harry Potter opravdu přináší mnohým otevření očí. A je to i dobře časově nastaveno. Paní Rowlingová byla opravdu také zhůry vedená, aby se tohle teď, v době, kdy tady teď hodně bouří černá a bílá magie, a ti lidé se musí vyvíjet jako buňky a odkládat své odpory, tak aby to bylo tady hezky otevřeno.

Kamarádka po nočních běsech se pokusila o sebevraždu. Teď je hospitalisována v léčebně v Kosmonosích. Jak z toho ven? Děkuji.

Já už jsem o tomhle tématu mluvila mnohokrát. Víte, v této době překračuje planeta hladinu Ducha ve hmotě. To znamená, že mnoho lidí se dostává do stavu, kdy v noci zažívá skutečně obrovské strašení, různé stavy hmoty, to znamená démonické stavy, děsy, běsy, nebo najednou máte úplně kataleptické tělo, kdy se nemůže pohybovat, slyšíte hlasy, zvuky, neuvěřitelné věci vidíte. Prosim vás, to vám projektuje hmota těla, protože z vás potřebuje vyždímat strach. I to, že se vám začne vlastně rozbíhat srdce, že vám strachy začne tlouct, dělá vaše tělo samo, ne vy, vy jste Vědomí. Zbavíte se toho jedině tehdy, kdy to jenom pozorujete, čekáte a řeknete si: „Nojo, no, tak co, tak třeba zemřu. Dělej, co umíš.“ Tehdy to okamžitě zmizí. A přijde obrovský pocit blaženosti, protože se prodíráte přes hmotnou složku jako Vědomí. Tahle stěna, ta je tam uměle postavená, jako hmota těla, a brání vám pochopit, kým skutečně jste a kým jste byli. Vy jste byli vždycky klidem a mírem, už před obalením planetou. A teď se znovu do toho klidu a míru vracíte. To je ten průchod tím vyhnáním z ráje. A znova se do toho ráje navrátíte. Ale ten, kdo to nedokáže, on to nemá nastaveno, aby to dokázal, nic s tím neuděláte, ale stačí info.

Je to asi rok, měli jsme na statku paní, která mi vyprávěla příběh, že má kamarádku, ta mě neposlouchá, a měla tyhle běsy několik let. A ona jí poradila, jak na to, protože si našla link na Jednotě, co máme na webu. Ona si poslechla jen ten jediný link, a během jednoho jediného večera to zmizelo. Zažila tu blaženost toho stavu, kdy se toho poprvé nebála, a mechanicky to dokázala, a od té doby, už mnoho měsíců, vlastně nic nezažila.

Ano, jde to, potřebujete pochopit systém. Nemůže na vás nikdo útočit, vy jste vším.

Co znamená vbočený palec u nohy, a co s ním? Jasně, přijmout. A ještě něco, bortí se mi příčná klenba, hodně to bolí. Ano, přijmout. A ještě něco? Je to platba? Vím, je to můj pesimismus v minulých letech.

Ano, všechno, co je na nohách, podle toho, jestli to máte na levé nebo pravé straně. Levá je do hmoty, kdy jste někoho považovala, buď sebe, nebo někoho jiného za špatného. Je to přes činy: udělala jsem špatný čin, takže jsem špatná, nebo někdo druhý, anebo je to na pravé straně situační stav, kdy považujete ve svém životě některé situace za špatné, nebo pozor, i situace u druhého člověka, tím se také zablokujete, to je zkrátka posudek. Takže to jsou platby za věci z minulosti. Pokud to dneska neděláte, budete si muset zkrátka protrpět tyto věci. Budete muset jít třeba i na operaci, je to

hodně bolestivé, ale i tak se splácejí věci, věřte mi. Doporučuji, než půjdete na tu operaci, aby jste se napřed naučila skutečně přijímat věci takové, jaké jsou, a viděla v nich ten optimismus. Teprve tehdy, aby se ta operace povedla, byste měla jít na tu operaci.

Milá Ivanko, mám pár otázek, za odpověď moc děkuji.

Za první: V patnácti letech je dítě duchovně zralé. Prosím podrobněji.

Ano, do patnácti let tělo, hmotné složky, ještě náleží vývojově, a velice blízko, ke karmě rodičů, ne prarodičů. Takže třeba já dřív, když mělo dojít k nějakému sezení a bylo tam dítě, tak to bylo strašně zvláštní, protože kdyby si ten rodič třeba vymýšlel, že tomu dítěti je méně, a bylo mu víc, tak já bych to dítě stejně vůbec necítila, na mě by ty dopady nešly, takže aby to tak nebylo. Ano, dítě je za sebe zodpovědné duchovně nad patnáct let. Duchovně, to nemá nic s hmotným světem, takhle, jak my žijeme, máme jiná pravidla - víte, že vaše děti jsou dospělé až v osmnácti letech. Ale už se sami za sebe rozhodují v pozicích jestli útočit nebo neútočit, podle vývojového hlediska, už to mají nastaveno ve svém těle.

Za druhé: Každý vesmír má svého Boha. Říkáš, že jsme Vědomí všech vesmírů.

Ano. To Božství je jedno obrovské, ale každý malý vesmír je, jako když si představíte, když máte dneska tělo složené z biliónů buněk, tak i takhle obrovský je celý vesmír, a pozor, je to stejný proces tak, jako vám vysvětluji: když tady mi zemře buňka kůže, odejde do aurického těla, je bez hmoty a čeká v auře, takže za nějaký čas se vlastně to povýšené Vědomí, které si prožilo už mnoho inkarnací, a poslední bylo v té kůži, tak si zvolí zase vyšší inkarnační stav, to znamená, že vidíte, že to tělo toho Boha tady je, když to budeme brát z toho vesmírného pohledu, ale ty vesmíry se rodí a zanikají v určitých intervalech, a povyšují se ve Vědomí, tenhle systém prostupuje celý obrovský vesmír. A nesnažte se ho pochopit nástrojem, který máme dneska k dispozici, dnešním mozkiem ho nepochopíme.

Vysvětlovala jsem ale základ. Zkuste si představit třeba kruh, uprostřed bude velký třesk, a první linie, kterou musíme překročit, je zhruba o deset, patnáct centimetrů dál od té kružnice. Vy jste současně Duchem celého vesmíru, toho našeho malého, té buňky, jste až na poslední dimenzi, ale, abyste z toho života cokoliv měli, začínáte od nevědomosti. To znamená, vy musíte projít na té hmotné složce, proletět celou časoprostorovou křivku, třetí, čtvrté, páté, šesté, sedmé..., až poslední dimenze před zborcením toho Vědomí, které se povýší, než zase začne velký třesk. A to mluvím jenom o jednom malém vesmíru. Je to nekonečný děj. A pozor, to váš mozek nepobere - nemá ani začátek ani konec. Tohle právě my ještě dneska mozkiem neumíme posoudit, protože máte lineární představu času, kterou ještě nemůžete překročit, až když zmlknou vaše negativní emoce, ale ještě k tomu budete mít daleko, jde to krok za krokem, to pochopení sebe sama jako kompletního Boha.

Za třetí: Jakou hodnotu mají pro nás mražené potraviny?

Víte, já bych se nebránila mraženým potravinám, měli byste si je ale samozřejmě ukládat sami, to je nejlepší, pak víte, jak byly zmrazeny a jakou mají dobu, abyste si ušetřili ty věci, ale budeme se na to dívat z praktického hlediska. My tady dnes řešíme spoustu věcí ekologických, aby byly biologické, a hlavně, je nás tady hodně. Žijeme v oblasti, kde nestrádáte, u nás jsou plné obchody, ale musíme se zamýšlet i nad jinými místy na planetě, kde není potravin mnoho, a proto je potřeba je nějakým způsobem ukládat. A tohle platí na všechna místa na planetě. Takže já bych takovéhle věci asi neřešila. Používejte to, co je vám milé a příjemné. A když budete mít odpor k něčemu, nebo nějakou nesympatii, tak to zkrátka nedělejte. Ale nenuťte druhé, tak je zase respekt k tomu, že každý má právo si zvolit, a máte to už v sobě.

Za čtvrté: Zmizel pocit hladu, chuť k jídlu mám stále. Jím jen dvakrát denně a cítím se dobře. Když jsem třeba na dovolené a jím, jak je zvykem, třikrát denně, jídlo sním s chutí, ale je pak ve mně velice těžko. Jsem jako ten vlk, co spolkl babičku i s Karkulkou a přibývám na váze.

Jasně. Jezte dvakrát denně. Ano, jezte tak, jak vám to vyhovuje. To je strašně důležité, protože tělo si samo řekne, kdy vám je dobře. Vaší nejpřednější informací je, že budu jíst tolik, aby mi ještě bylo dobře. Jakmile máte přeplněný žaludek, tak už se cítíte těžcí, není vám příjemně, pak mohou nastat problémy, které na to navazují - nadýmání a někdy u někoho nevolnosti. Ne. Jezte až tehdy, když máte prázdný žaludek, a tak, jak vám to vyhovuje. A na to si každý přijde skutečně sám.

Za páté: Mají pro nás nějaký význam fotky? Už jsem zlikvidovala spoustu knih, deník, který jsem psala roky. Nyní mám spoustu krabic fotografií, které neprohlížím, léta už nefotím, zdá se mně to zbytečné. Facebook mě také neláká.

Ano, víte, jednou odpadnou i knihy. O tom jsme již mluvili. Budeme komunikovat úplně jinak a ukládat věci úplně jinak. Vy totiž tu hmotu, kterou pak překročíte, ta bude pro vás vlastně jako záznam. Vy si dokonce budete umět vzpomenout na cokoli, ta hmota vám to zkrátka nabídne.

Mně třeba v současnosti, v této mojí časoprostorové křivce se děje to, že třeba něco hledám, potřebuji to, ale jsem v klidu, nebouřím. Samozřejmě, když nemám negativní emoce, tak nebouřím, že ano. Otočím se, ujdu pět metrů, je mi jedno, že jsem to zatím nenašla, a najednou mám stříh, a moje tělo mi pošle okamžik, kdy jsem to naposled držela v ruce, a kam jsem to dala. Je to úžasné. Já skleróza, si to pak pamatuji. Je to zajímavý stav, kdy víte, že to v sobě máte, vy to v sobě nosíte, a to tělo vám to pak nabídne, protože už vám slouží.

Moje kamarádka si každý den čte tvoje prohlášení. Je to tak dobře?

Nemusí ho číst. Je to spíš jenom na připomenutí toho, v jakém stavu jste. Když by se o to opírala velice často, mohlo by se to stát třeba berličkou. Vy pozorujte ten svůj děj, jestli pak jste prožili po nějaké situaci, nebo třeba po nějakém činu, buď vašeho těla

nebo druhého těla, ten stav toho klidu. To je důležité, ale to odpadne samo, vám to dojde, že máte jenom žít, já vám to říkám od začátku. A pamatujte si, i takové to hodnocení a strach z něčeho - jestli to není ještě bílá magie, anebo to ještě je bílá magie - to jsou všechno hovadiny. Ten strach vám tam vlastně podkládá odpor hmoty, hmotné vědomí.

Víte, ono to je na prožitku. Už jsem vysvětlovala, že vy můžete udělat cokoli, co je tady běžné, ale když to děláte jenom pro radost. Nebo, že to jenom chcete udělat, jenom tak. Ne z důvodu, aby vás to před něčím chránilo, aby vám to k něčemu prospělo - tak to není bílá magie. Ten prožitek jenom toho, že jste to teď prožili, je super. A to není stav bílé magie. Uvědomte si, že člověk 3D, bílý mág, má pocit vůle člověka, že to má pevně v rukách, a to je velký omyl. A právě na tohle si přijdete, a pak to odložíte úplně sami.

Co je Vědomí, nadvědomí, nevědomí, podvědomí? Buněčky I.A. shání tablety, které zajistí pitnou vodu. Jaký je tvůj názor? Jaké máš tablety na H₂O?

Já nemám žádné tablety na H₂O. Já piji to, co teče. Tedy vodu... //Smích//

Zajímavé je, že k nám sami chodí věci. Vezměte si, že my máme takovou tu čističku. A pak jsme vlastně dostali studánkovou vodu. Dostali jsme vodu obohacenou vodíkem. Všechno teče jakoby samo. Je pravda, že ty vody, studánková a vodíková, jsou parádní, tam cítíte hladkost té vody. Uvědomili jste si někdy, že když budete pít někde vodu, to je jedno kde, že najednou ji nemůžete polknout, že je taková jako knedlík. A některá voda je hladká. A tyhle vody jsou skutečně hladké, a to se vám pije hrozně dobře. A té vody dokážete i vypít o trošku víc, než byste vypili běžně. A to je důležité.

Já se teď vrátím k tomu Vědomí. Ano, tohle je rozdělení ve hmotném světě, a hlavně v psychiatrii, ve vědách, které se tady zatím vyskytovaly. Uvědomte si, že tady existuje mnohem větší škála Vědomí, a teprve se k ní budete dostávat. Budete se dostávat do Vědomí různých dimenzí, která jsou odstupňovaná, a tam mají úplně jinou škálu, než se tady uvádí, takže třeba i různé filosofické směry, které pracovaly na úrovni psychologie a psychiatrie používaly podvědomí a nadvědomí, ale ve skutečnosti by se to mělo dělit už jenom na Duši, to znamená na átman, tak se to používalo ve vědách, a pak je to bráhman, který je Celkem. Těch bráhmanů je také veliké množství, těch vysokých Nadjá. Já používám ten stav takový, že když mluvím o vašem skutečném Vědomí, o Duchu, tak mu říkám Nadjá, protože vy si ještě pořád představujete, nebo většina lidí na planetě, že jsou Já jakoby tím tělem, a to není pravda, to je skutečně jakoby iluze, která je tady jako to vědomí pro vás, ale to vyšší ne, tady to má jiné žebříčky. Takže tady by to spíš chtělo ozřejmit, co je vědomí tady v lidském světě, a co je Vědomí v tom, v kterém budeme jakoby pokračovat, ale to by bylo hodně složité. Když, tak mi to někde napište, a já vám odpovím na na Facebookové stránce, protože to bychom tady o tom mluvili hodně, ale to byste si asi nezapamatovali.

Iveta Dejmková, zpěv á capella: Ave Maria a melodie z muzikálu Cats: Memory

Milá Ivanko, jak vysvětlit sedmdesátidvouleté mamince, že strach a lítosti jsou na nic. Stále se o mě i o mé děti, její vnučky, bojí. A já jim říkám, že se vše děje, jak má, že se jí dějí situace, protože ji štvou a: na co kdo vrčí, to mu Pánbůh strčí. Naučila jsem se jí říkat, že je mi líto, že to tak vidí, protože život je už vymyšlený a sami jsme si ho vybrali pro naše ponaučení. A na to mi řekne: „Jak to víš?“ Děkuji za odpověď. Andrejka.

Andrejko, budete se muset s tím smířit, že to mamince nevysvětlíte. Ano, i to napětí toho, že byste nechtěla, aby trpěl ten člověk, protože on to tak zkrátka v tom životě má. A věřte mi, že potom budete mít největší šanci, aby se toho vzdala.

Vidíte ale, že všechny věci lidé dokáží po tom dlouhém eónu času, co už se tady zrozujete jako člověk lidský, který vlastně je vyvinutý a přichází se sem něco naučit, a už to opravdu dlouho trvá, máte hodně zkušeností, takže lidé zjišťují pozorováním toho lidského života a těch dějů, a určité věci už mají skutečně napozorované.

Ano, to, co neumíme přijmout, to skutečně se nám děje, aby se to vlastně narovnal. A ten, kdo se tímhle moudrem už nechá ovlivnit, tak ten hodně odloží. Ale je tady bohužel hodně lidí, kteří pochybují. Ego samozřejmě pochybuje: „Co když to není pravda. Co když je to jinak.“ Takže tady chce přijmout ten její stav. Ano, takový člověk bude hodně nemocný, hlavně v úrovni, když to jsou lítosti a strachy, tak tam to souvisí s jedničkou a se čtyřkou. Takže počítejte pak s tím, že v těchto úrovních budou určité stavy, které nebudou vyhovovat zdravotně, ale s tím už nic neuděláte.

Naučte se učit druhé lidi okolo sebe tím, jak se chováte vy. Takže máte šanci, ještě třeba i u těch dospělých dcer, ty jsou vám věkově blíž, a také u vnuček.

Prosím, jak se zbavit nenávisti k místu, kde žijí. Postavili jsme dům, ale máme hrozná sousedy. Opravdu jsou zlí: výhrůžky, nadávky. Pokaždé, když jsem doma sám z toho mám špatný pocit. Když přijždeme do ulice, mám úplně špatný pocit. Všichni ostatní v ulici jsou super, jen ti, co bydlí vedle nás jsou hluční a opravdu zlí. Jak se s tím smířit? Nebo prodat nový dům? Jestli napíšeš, že ostatní z naší ulice stojí ve všem asi pro nás, ale stejně tam prostě nejsem ráda. Děkuji moc za radu. Markéta.

Markétko, uvědomte si stav vaší reality. Těm lidem to může být úplně jedno, že je nemáte ráda, ničíte sama sebe. Já už jsem vysvětlovala, jak se pocit narovná. Vy byste měla koukat na ty lepší věci. To znamená: zaplať Pánbu, že takových sousedů není víc, že tam jsou jenom jedni... Držte se opravdu zuby nehty každého optimismu. A pak si také uvědomte, že i když byste nesnášela jenom to místo, tak i vy poškozujete sami sebe, ale nejenom sebe, samozřejmě i celou rodinu, protože dlouhodobý stav takovéhle zášti k místu, to je vlastně situační zášť, pro někoho i hmotná, nemáte tam ráda tu situaci, že tam ti lidé žijí, tady byste jednou mohla mít obrovskou platbu, která by postihla ty, co milujete, to znamená partnera, děti, případně vnučata, pokud v tom místě budete žít dál. To je zbytečné.

Hlavně, postup je takový, že ti lidé vlastně jsou vámi vybraní do života. To se špatně poslouchá, že..., když je někdo takhle hodně dramatický. Ano, vaše Vědomí je oblečeno

do těla souseda a jeho partnerky. Takže cokoliv se odehrává v této fázi, děláte si to vy sami. Ideální je myslet na ně se soucitem. Ano, ti lidé dneska neví, že to dělají sami sobě, vrátí se jim to. Takže soucit, oni trpí. Šťastný člověk nebude ubližovat druhému, protože samozřejmě ubližuje sám sobě, on to neví, když vytrváte, bude se ten stav měnit. V opačném případě, i kdybyste prodali nový dům, tak znova někde vás bude někdo podobný vyučovat, protože vaše Vědomí nebude kompletní. Vy potřebujete sjednotit svoje Vědomí. Vědomí se sjednocuje ve vývoji, v každé inkarnaci se vám přičte něco dalšího. To znamená, cílem je: sjednotit sto procent Vědomí planety. A vy tam toho souseda zkrátka potřebujete mít jako svoje Vědomí. A pokud tohle pochopíte, hodíte to za hlavu. To je jedno, co dělá, když na něho nebudete myslet útočně vy, ze svého vlastního těla, budete domlouvat svému tělu, teprve tehdy má šanci se on změnit, což dneska nevidíte jako reálné, protože tam jsou obtěžující prvky, ale tady si alespoň vyzkoušíte, jak to pracuje, pokud to samozřejmě dokážete. A to už máte napsáno v těle, zdali ano, nebo ne.

Paní Ivanko, chtěla bych se otázat, jaký máte názor na terapii - konstelace a regrese. Děkuji.

Aha, vy asi ještě neposloucháte dlouho, ale to nevadí, samozřejmě zodpovím.

Konstelace a regrese jsou z hladiny bílé magie, kdy ještě různými terapiemi ovládá Satan hmotné tělo. On je velmi mazaný, hmota je velmi dobrý učitel. V černé magii se snaží ovládat druhá lidská těla. V bílé magii se snaží podnítit vaše tělo, aby si udělalo hranice, aby rozdělilo tu hmotu na různé role: dobré nebo špatné. Vidíte to: dobro/zlo je dualita. A tehdy se jemu nabízí obrovská zbraň, a zase vám lže. Samozřejmě, ve své úrovni to nevidíte, že lže, naopak jste najednou v šoku, že zažijete regresi. Ta regrese je dobrá pro každou třídu bílé magie. V té regresi vám bude ukazovat vaše minulé životy, abyste alespoň zahlédli, a což je pro tuto třídu dobré, že vlastně to, co jste dělali v minulosti druhým lidem, dneska oni dělají vám. A to je dobrá věc v té bílé magii. Co je tam ale překrouceno Satanem, neboli hmotou, je to, že vám tam ukazuje vás jako bytost, znova pod jménem a tělem, ale tak to není. Vy jste vždycky byli Vědomím, od chvíle, která nastala na této planetě, jste vždy byli Vědomí, nebyli jste nikdy jménem a tělem. To byla iluze rozdrobenosti, kdy jste si v každé inkarnaci právě přičítali další činy druhých lidských těl, činy své a činy situační, aby jste se naučili sjednotit své Vědomí a proti ničemu tady nezaútočili. Takže vidíte, že každá třída do uzavření hmotné složky, to znamená do oblasti třetího oka, šesté čakry, je skutečně ovládaná hmotou. Takže, prosím vás, jsou to kroky, které jsou ještě v odporu.

Konstelace, tam si zase hrajete hry, které se kdysi odehrály, a které jste neskousli, ale vy je mnohdy ještě i rozbouříte, a znova prožijete jiné věci, které se tam odehrávaly. Vy jste tenkrát ty věci nezvládli, ale pokud dneska v přítomnosti půjdete a za rohem podobný čin druhého lidského těla zvládnete, tak jste opravili i ten čin tam, byť by byl třicet let, čtyřicet let vzdálený, protože hmota je zástupná.

Co znamená zástupnost hmoty. Teď jsme o tom mluvili třeba u těch sousedů. Zkuste si představit, že budete mít obtížné sousedy, nezvládnete je. Takže se odstěhujete, prodáte dům. Odstěhujete se třeba o tisíc kilometrů dál, a tam znova někdo přijde, kdo

vás prozkouší. Ano, pokud to s tímhle člověkem už opravíte, to znamená, zjistíte, že je blbost se odstěhovat, že to zkrátka musíte zvládnout jinak, a přijmout ho takového jaký je, se soucitem, jestliže na něho budete, i myšlenkově, útočit, on se nemůže změnit, on přišel proto, aby jste pochopila, že jste celým Vědomím, to znamená, že on vás musí znova vyučovat. Jestliže tohle pochopíte, on se začne pomalu měnit, má to svůj čas, ale jakmile jednoho dne zjistíte, že on je vlastně báječný, protože najednou ho budete vidět úplně jinak, je to vždy záležitost vašeho těla a odporu, který se tam objevuje, tak zjistíte, že problém byl vyřešen, a tím jste opravili, neboli jste se naučili systém. Je to, jako byste se učili matematiku, a pořád jste nemohli pochopit třeba rovnici o jedné neznámé. Pro vás tato rovnice bude vždy problémem do té doby, než poprvé vám nezasvitne, jak to pracuje, a jak ji vypočítáte. A jakmile ji jednou vypočítáte, už vypočítáte všechny rovnice o jedné neznámé. Takže, je to všechno úplně stejné jako ve škole, jenom si to někdy člověk neuvědomí, protože ten děj ve hmotě je složitý, a mnohdy se vám zdá tak zamotaný, takže mu nerozumíte.

Jednu otázku jsem ti posílala e-mailem. Pokud je zodpovězena, děkuji. Pokud ne, tady je: již dva roky mi píská stále pravé ucho. Je to platba. Uslyším ještě ticho? Děkuji.

Já nevím. Tady bude hodně nových věcí, které budou možny opravit. Samozřejmě, je to úroveň komunikační. V komunikaci máte všech pět smyslů. Vy ochutnáváte svět jazykem, ochutnáváte očima, slyšíte a mluvíte, to je záležitost mezi jednotlivými lidskými těly, a také tam máte hmat, takže všech pět smyslů je v komunikační úrovni. A je tam ještě trošičku přidaná první čakra, ta vás vlastně rozděluje, protože máte pocit, že vy jste jednou složkou, a ten druhý nejste vy. Ne, naopak, jste to vy, ale na úrovni jiné hmoty, ale vlastně vyšší složky Vědomí. Takže vidíte, že tyhle stavy, potřebujete přes ně překročit, potřebujete dorůst do toho stavu, že jste skutečně všechno, na co se podíváte, tehdy vám hmota slouží. Slouží vám všichni lidé, tak jak jsou kolem vás, protože, když vy svět milujete, tak on miluje vás. Jakmile nebudete jednoho jediného člověka chtít poslouchat, nebude poslouchat svět vás, ale i vám se zhorší komunikace v téhle úrovni. To, jak se to bude vyvíjet dál, to už máte v osudu napsáno. Nezoufejte si, přijměte to, je to důležitý akt, věřte mi. Bude vám vždy pomoheno i v tom, co dneska považujete za neodstranitelné. Jenom i tím, že se zmírní váš odpor k tomu, že tu platbu máte. To je velice, velice důležité.

Prosím, můžeš něco říct o myšlenkách a vlivu na život.

Ano, vy máte všechny myšlenky nahanané v těle už při narození. Jsou to nabídky. Jsou to právě nabídky hmotného těla, neboli Satana, který vás vede. Proto vy si tady zdánlivě myslíte, že máte vůli člověka, ale nikdy jste ji neměli. Hmota má svůj děj, který je nahananý ve hmotě v dějích, jak jinak byste přišli ke zkouškám. Kdyby černí a bílí mágové věděli (hlavně černí, ti by z toho tedy měli psotník), že nemají vůbec žádnou vůli, že si vlastně jenom vybrali osud těla, kdy si jenom myslí, že svoji vůli mají, tak to by s nimi ohromně silně zamávalo. Ano, nemají. Oni si to totiž neumí vysvětlit, jak by se to dělo. A jediný vlastně princip, který to vysvětluje, je, že má hmota vlastně striktní děj, který se musí dodržet. A ten děj je právě naprogramován tak, že vaše myšlenky jsou

nahrány, i vaše rozhodnutí. Proto vaše rozhodnutí, jít doleva, a ne doprava, už je nastaveno ve vašem těle, tak jak se rozhodnete. A pozor, i buď s dobrým, vámi posuzovaným koncem, anebo naopak s průserem. A přesně tak, jak je to vybráno, je to dobře. A než tohle člověk pochopí, tak uplyne opravdu hodně moc času, než se vyvinete do stavu, kdy budete i z takových obrovských průserů vnímat ty dobré věci, tehdy jste na obrovsky vysoké úrovni, kdy už se vlastně blížíte k té bráně, která vás vypustí.

Takže tělo nabídne myšlenku, když nejste ještě mistři, tak půjdete do toho průšvihů, protože je jasné, že si potřebujete něco ještě odehrát a něco si prožít, aby příště už evidentně jste odmítli tu myšlenku, to rozhodnutí bylo jiné, proto je vše dobré. Na to nikdy nezapomeňte.

Co si myslíš o duchovních průvodcích? Mohu se s nimi spojit? Děkuji.

Já radím, nespojujte se s nikým. To je nabídka hmotného těla, to je ještě úroveň bílé magie. Vy jste mistr, vy jste Božství. Zřejmě jste žena, budeme si tykat. Takže ty jsi žena v tomhle lidském těle svého jména, ale ty jsi Bůh. Jsi ten, kdo si oblékl toto tělo se jménem, a tam samozřejmě, když ještě toužíš, když ti hladina těla ještě nabízí tohle spojení s těmi mistry, je to ještě možnost nějakým způsobem ovládat svůj život, něco se dozvědět. Ale svůj osud již máš zvolený. A pokud ještě vyhlížíš, a nepřipadá ti ten život zábavný, je nudný a nic se neděje a toužíš po takových věcech, pak to skutečně budeš dělat, neposlechněš Ivu, půjdeš se nějakými technikami spojovat s průvodci, oni ti budou dávat rady, a ty si zažiješ věci, které si zažít musíš, aby jsi té Ivě jednou porozuměla.

Prosím vás, vůlí člověka k sobě nic netahejte. Člověk, který bude rozdělený, to znamená, bude obsahovat teprve černou, bílou magii, výš se nedostane, bude i vidět různé duchy, různé části neprojeveného světa. Je to proto, že není sjednocený. Sjednocený člověk 5D ten vnímá celek jako jednotu, a už ho neobtěžují tyhle stavy rozdělených částí Ducha. Proto třeba Iva může být někdy na místě, kde se odehrávala velká tragédie - a bude mně tam dobře, mě už hmota neovládá. Ti, co ještě podléhají těmto náladám hmoty, a to máte ve svém těle, tak vy budete mít z těchto míst podivné stavy. Ne, pro mě se odehrálo všechno v mém Duchu a správně, i tragédie, které tady kdy byly, byly součástí výuky. Napadlo vás někdy, jak byste zaplatili jako jedinec, když byste někomu obrovským způsobem ublížili v éře, která tady byla velmi dramatická, celý vývoj planety, jak by se vám vše vrátilo? Ano, musely být v posledních dvou letech letech obrovské války, hlavně v minulém století dvě světové války, aby mohlo dojít k vybití obrovskému množství vašich vlastních činů. Těžko se říká lidem 3D, že vše tady bylo požehnáním, nerozuměli by, až po mnohých a mnohých hodinách poslechu, a to také ještě není jisté.

Jestliže jste všim, každý z vás, ze své hmotné schránky a jednotky, tak si musíte uvědomit, že vlastně to, co jste kdy udělali světu, musel svět udělat vám. A dělali jste mnohé věci, hodně dramatické, každý z nás. Ve 3D zkrátka každý z nás vraždil, každý z nás čaroval, kradl, zabíjel, zneužíval, tuneloval..., dělal zkrátka všechno, co v těch historických dobách bylo možné i nemožné, abyste dnes prošli se všemi zkušenostmi, jinak byste se ke svému Božství nedostali.

Ted' vám přečtu krásný dopis, doufám, že vás pobaví, je moc hezký:

Dovolují si pozdravit paní Ivanku a požádat ji, zda by se mohla k uvedenému vyjádřit, případně ještě k tomu podrobněji pohovořit.

Význam slov v 5D. V době 3D, kdy bylo slyšet záplavu slov, tato neměla sílu zásadního zhmotňování. Při přechodu do 5D, kdy je již u probuzených bytostí možnost tvoření slov a myšlenek, je třeba se nad smyslem slov podrobněji zamyslet. Je tedy bytost v 5D zodpovědná za vše, co vysloví či myslí? Pro zamýšlení nad předchozími slovy uvedu příklad. Všichni si dovedou představit pod označením první čakra, to je kořenová čakra, o co se jedná, kde je a co vyzařuje a co přijímá. Použijí tedy jiné označení, a porovnejte, které je v popisu podrobnější a přesnější.

Foneticky P: P - jde o počátek, prvotní bod spojený s energií, jde o místo spojené s energií počátku vesmíru, životní energií. Za druhé: R - jde o popis energie é, která je z místa vyzařována, R - radiace, é... D - představuje prostor distribuce rozdělování energie do dalších prostorových energetických systémů. E - jako čistý zdroj energie, jde o přímo nazvanou energii vnitřní i vnější, prostorovou, ze stejného zdroje a stejné kvality. L - v místě, kde má určenou vzdálenost od plochy L - označení pro vzdálenost. V tomto místě jde významově o popis, kdy energie popsána v dřívějších bodech, se nachází v definované vzdálenosti délky nohy od povrchu země, respektive ze vzdálenosti od roviny chodidla. L v grafické podobě odpovídá noze s chodidlem. Praslovanština - zobrazení spojení dvou nohou představuje slovo krok, což v koncovém významu odpovídá písmenu K. Pro ty, co dosud nepochopili, o co jde, jde o oblíbené slovo, používané paní Ivankou v přesných okamžicích výkladů. Ostatní je používáme v neuvěřitelné četnosti při komunikaci – PRDEL. Pokud použijeme toto slovo ve větě: Jdi do prdele! A to v emocionálním výbuchu, jako osoba probuzená, a ještě v 5D, kdy se slovy tvoří, jaký to bude mít dopad vůči Vědomí těchto osob? Na konci je ještě jedno hrozné é, které určuje energii počátku velkého třesku, znamená to tedy, že když jsem Vědomí 5D, tak jsem schopen poslat do počátečního bodu? Mám dojem, že v době, kdy jsme vstoupili spolu s planetou do 5D, bude nutno bedlivě přehodnocovat doted' používaná slova a pochopit jejich další skrytý energetický obraz. Jiří.

Ano, pamatujete si na Bardona? A na věci, které se zabývaly hláskami? Je to samozřejmě rozklad všech věcí. Ale to jsou věci, které se používaly ve 3D, v oblasti takzvané ezoteriky. Já s ezoterikou nemám nic společného. A navíc, vy nebudete za chvíli říkat vůbec nic, vám zarostou pusy, nebudete jíst. Pro mě ta prdel, kterou vyslovím, je i ne-prdelí, to je taková ta nekonečná osmička, která ve vás otrásá těmi

nánosy, které jste tam měli, a snaží se vám rozvibrovat tu bránicí proto, aby jste si uvědomili, jak někdy ve 3D jste se dívali na svět strašně těžce, a jak byl pro vás nepříjemný, a že vlastně tím otřesením, tím výbuchem té prdele, se můžete dostat k tomu, abyste ten svět viděli trošičku líp a jinak.

Navíc víte, že prožitek od Ivy prdele, není vůbec prdelový, je úplně jiný, není dramatický.

Ale je to krásný dopis, a moc za něj děkuji, moc se mi to líbilo. Já to totiž pochopila, až když jsem se dostala k té celé prdeli.

Naše milovaná Ivanko, mám otázku. Když jsem singl, znamená to, že se nemám s nikým společné učení, a i když přes svůj vyšší věk nemám děti, tak nemám komu ze sebe nic předat? Děkuji za odpověď.

Naopak. Víte, pro mnoho lidí je nepředstavitelné, že by byli singl. A že by třeba neměli ani děti. A když ten člověk je šťastný, usmívá se, je veselý, snáší svůj život dobře, tak jste obrovským učitelem - a i to je předáváním.

Já jsem vám kdysi vyprávěla, že já svůj osud vidím, a vždycky jsem viděla, jako obrovsky šťastný. Já jsem vždy žila to, co bylo k mání, nebránila jsem se tomu, a pak jsem zjišťovala, když jsem potkávala po ulici lidi - tenkrát to byla sousedka, která žije v druhé polovině naší ulice, tak mi říká: „Jéžiš, vy jste vždycky taková usměvavá a šťastná. Já jsem vás nikdy neviděla ani rozladěnou, ani našťvanou. Vy musíte mít krásný život.“ Já říkám: „Ano, mám.“ A ona: „Jó, povídejte.“ Já říkám: „Co chcete vědět?“ Ona: „Máte děti?“ Říkám: „No, mám, dvě. Už jsou vdané a obě jsou v cizině.“ Teď bylo vidět, jak jí ztvrdl výraz: „Muže máte?“ A já říkám: „Ano, jsem rozvedená s prvním mužem. S druhým, s tím jsem žila devět let, vychovali jsme další dvě děti. A mám přítele, třetího, a už na něho čekám patnáct let.“ A teď bylo vidět: „To bych teda nedala...“ Takže vidíte, že lidé neví, že mají ten osud přijmout takový, jaký ho mají, přesto ta žena si stěžovala, a u mně nechápala, že já mohu být šťastná v tom, co žiji. Takže pozor, jenže vy jste si ho vybrali.

To je omyl běžného světa 3D, když řekneš: „Já jsem si své rodiče přece nevybral! Tohle jsou moji rodiče.“ Vybral. A jsou nejlepší, jací byli. To říct běžnému člověku na ulici, tak tedy ho klepne, není divu, že... Ano, vybrali jste si své rodiče, protože vaším úkolem je vlastně smířit se s těmi úkoly, které jste si přijali ke smíření na svých rodičích. Vy jste převzali DNA, takže to, co jste vlastně nechtěli mít blízko, samozřejmě blízko máte, abyste se s tím uměli vypořádat. Právě proto jsou myšlenky nahrané ve vašem DNA, abyste se nevyhli svým úkolům. To by pro vás bylo jednoduché, kdyby jste si tady každý mohli dělat, co byste chtěli, to by nešlo, a jestliže je planeta jednou jedinou bytostí, a věřte, že je...

Já vám teď nabídnu, zkuste si na YouTube najít neuvěřitelný dokument, je to krásné, a tam pochopíte, že planeta je jednou jedinou bytostí a že je to pouze děj chemie a fyziky. Už jsem v Teplicích nad Metují vyprávěla, že vlastně Satan je záležitostí fyzikálního zákona, že to není nic jiného, kdy v době, kdy zchladnul po velkém třesku v určité době svět, takže mohly vzniknout prvky, které potom v tom prachu a v tom víru

vytvořily jednotlivé planety, to znamená jednotlivý shluk DNA. A tady na YouTube je nádherný dokument, jmenuje se to: Země - vznik planety. A tam uvidíte, že mnohokrát na této planetě už byl život a zase zaniknul, že to byla velká světová potopa, přesně taková, jaká se píše v Bibli, protože Bible je psaná zasvěcenci, lidmi, kteří mají vlastně vhled a přes ně může mluvit Božství, to znamená Vědomí celku, proto i tyto informace se mohou sem dostat. A byly doby, kdy tady vznikl život a pak zase zanikl, protože tím, jak chladla planeta, tak se tady měnily třeba i takové podmínky jako je množství kyslíčnicku uhličitého, různých i jedovatých plynů, které potom zabíjely veškeré živočichy. A pak zase znova miliony let trvalo vlastně ze stavu velkého vedra do obrovského mnoha milionového děje, který následoval - zchlazení, pak zase zmrznutí planety... Pak se čekalo zase šedesát milionů let na to, aby se oteplilo. Takže vidíte, že i dnešní stav, kdy my jsme jako takové malé bakterie žijící tady, a vy jste malé bakterie, a věřte mi, že se i sdružujete, jestli jste někdo dělali v laborce, uvidíte, jak tam se množí ty shluky bakterií – přesně takhle vypadáme; vidíte, říkáme vypadáme, já se tam zahrnuji také; ano, přesně tak, takže jsme takovou obrovskou živou bytostí, která je složená z jemných zrnitých jakoby struktur, které spolupracují, takže děj, který přichází dnes v dnešní době, je připraven.

Takže, já se teď vracím. Já vždy odskočím někam, do..., pryč, já jsem slušná, vidíte...

Takže vy si tady vyberte opravdu všechno, co tam můžete vidět v té spokojenosti. To mluvím teď k té ženě, která neměla děti a má vyšší věk a je singl, i tak může žít člověk spokojeně a můžete učit své okolí. A možná víc, než si myslíte.

Zdravím Ivanko. Mám kamarádku již padesát let, od první třídy jsme se našly, téměř o sobě vše víme, ale je to tak tři roky, co jsme se nějak vzdálily. Žádné hádky, nic jsme si neudělaly. Já jsem byla ta, co sama volala, snažila se, ale..., nějak už jsem tam také přestala volat... Co s tím? A proč se to děje? Děkuji za odpověď.

Víte, za běh svého jednoho dlouhatánského života; teď budeme brát ten čas, kdy jste byli lidmi, zhruba těch pět set životů, které tady máte odžít; za tu dobu jste měli spoustu přátel, ze všemi jste se museli rozejít, nikdy my nevstoupíme do stejné řeky, to si pamatujte. I během jednoho života můžete ztratit spoustu lidí vedle sebe, aniž by jste si něco společně udělali, najednou v tom těle přestane být čas, kdy si máte něco dát, a nemusíte se pohádat, správně se máte pokusit navázat kontakt, ale když ta druhá osoba nereaguje, musíte to respektovat, neměli byste běsnit. Jestli toho člověka milujete, tak budete respektovat to, že on vás v tuto dobu už třeba nepotřebuje, nebo už vám nerozumí, ale to neznamená, že se děje něco špatného. Právě tyto děje jsou nastavené proto, aby každá vaše čakra byla prozkoušena. A v každém životě máte mnoho zkoušek. Žili jste na mnohých místech, ženy porodily mnoho dětí, muži zplodili mnoho dětí, měli jste mezi sebou různé vztahy, blízké i vzdálené, které jste pak hodnotili. Museli jste je všechny projít, a došli jste dnes až sem. Jestliže budete respektovat tyto věci, nebudou vám líto, protože budete vědět, že se to zkrátka stalo. Vy máte být vděční za to, že jste toho člověka směli potkat. Přesně tak, jako když vám někdo v rodině zemře: „Ano, byl tady.“ Jestliže já najednou teď budu plakat, že tu není, nelitujete jeho, litujete sebe.

Jemu je dobře, on je ve stavu svého Nadjá. Splnil úkol a odešel. A kdybych já plakala, tak bych vlastně odmítala jeho existenci v mém životě, protože dneska pro to trpím. Ne. Já mám děkovat. To samé je, když ta žena neumře, ale jenom se nechce už stýkat. To je naprosto to stejné. Pro vás vlastně jakoby umírá, ale je to jenom iluze. Tak se radujte alespoň z toho, že ještě žije, ale že se směla rozhodnout, že už tu svoji cestu s vámi neabsolvuje dál. Vám zůstává všechno, co jste se s ní naučila.

Milá Ivanka, prepáč, že Zdenička píše v slovenčine. V rodnom jazyku sa preda len lepšie píše a Ivanka moc krásne číta dotazy v slovenčine. K učeniu Ivanky sa Zdenka dostala len nedávnom a v správnom načasovaní. Učenie a informácie, ktoré učíš, Ivanuška, sú podobné učeniu indického učiteľa jogy a ajurvédy, ktorý je učiteľ Zdeničky. A asi kašlem na písanie vo tretej osobe, lebo to znie divne. Akurát my v škole nepoužívame moderný slovník. Ivanka ide s modernou dobou 3D,...

(hlavně „prdel“, že ano...)

...stav 5D, a my sa vrtame v tisícoch ročných védskych spisov, takže sme takí starí podivíni zastaralí. Avšak už aj my modernizujeme a máme miesto 3D stav - prvý program mysle, a miesto 5D stav - máme druhý program mysle. Otázka je ohľadom ega, ono záleží, koho za Ja dosadíme. Keď dáme za Ja Boha, ktorý píše tieto riadky, ktorý koná, tak je všetko OK. Myslieť si, že kus mäsa koná, či píše tieto riadky, a za ktorý sa väčšina ľudí považuje, je najväčší omyl ľudstva. Keď za Ja cítime Boha, všetko je úžasne. Keď za Ja dosadíme pýchu, ja ako samostatná identita to píšem, konám, je prúser. Náročky nerada nepoužívam slovo ego, pretože ego je u nás nesprávne chápané a zamierené s pýchou. A to je aj otázka, na ktorú sa chcem spýtať. V sanskrte, jazyku, ktorým je písaná ajurvéda, je ego chápané ako ahamkara. A v sanskrte má každé jednotlivé písmeno nejaký význam. A v preklade ahamkara je ego, ale neznamená pýchu. Tak som len zvedavá, ako to vysvetľuje Ivanka. Ahamkara sa dá preložiť ako precitnutie alebo intuícia, spadlo to na mňa, a to nie je to ego, na ktoré sa všade pľuje. V každom dotaze ľudia píšú: „Ach, môj egúšik to nezvládol...“ To nie je význam slova ahamkara zo sankrtu. Som veľmi šťastná, že som vlastne vedome na teba Ivanka natrafila, mnohé veci mne docvakli, pretože to je jednoduchšie vysvetlené ako v sankrte. Síce učiteľ ajurvédy, jógy a védskych spisov, ktoré sa v škole učíme, vie po česky, aj keď je Ind, vychádzame však vždy z pôvodného znenia v sanskrte, tak je to na pochopenie zložitejšie.

Tak já to teď trochu přeruším, pak budeme ještě pokračovat, aby mi neutekl ten dotaz. Víte, když někam dosazujete něco, to znamená Vědomí Boha, když já teď píši jako Bůh, tak je to ještě jakoby představa. Já to jenom doladím. Vy moc dobře víte, že stav Boha a původního stavu člověka, který si nemyslí, že je Bohem, naopak, on ho hledá, vztahuje k němu ruce, a je přikrytý hmotou. Pro mě hmota rovná se ego. Ale pozor, hmota je

dobrá. Vše je tady dobré, protože i to ego, hmota je Bůh. Už jsem vám teď před chvílkou řekla, že vlastně ego, neboli hmota, vzniklo při fyzikálním procesu při chladnutí vesmíru, kdy jsme se pak obalili hmotnou složkou, ale nikdy jste tou hmotnou složkou nebyli. To znamená, že když dosadíme někam něco, není to ještě skutečný stav, který se děje. Je to představa o tom, co by se mělo dít, kdybych byl Bohem. Ve skutečnosti se Bohem stanete automaticky v době, kdy vám, teď to řeknu drsně, chcípnu odpory těla. To je proces, který se musí stát sám. Jestliže já na tom budu pracovat, aby mně takzvané chcíplo ego, tak se snažím, to znamená, mám pocit, že to mám ve své vůli. A tam opravdu přichází velké problémy, a naopak, většinou toho hmotné vědomí využívá, a vlastně vám zesiluje ten proces.

A teď k pýše. To je nádherně dobře zahlédnutelné v tom, co vám teď řeknu. Zkuste si představit, dokud žijete jako hmotné vědomí, to znamená mé tělo Iva má ještě pozici dobro/zlo, něco odmítá negativními emocemi, to znamená ještě se pohybuji v úrovni ega, hmoty, tehdy je pýcha proces, který se odehrává v této době, dualitní době hmoty, a souvisí s hmotou, to znamená s egem, se silou ega toho člověka, které v té časoprostorové křivce teď v tomto bodě existuje, a je to proto, že ještě sebe i druhé lidi vidím jako oddělené složky. To 5D člověk neuvidí. Na koho se 5D člověk podívá, tak vidí sám sebe, svoje vlastní Vědomí, které je ožívováno hmotnými těly, které ať dělají, co dělají - dělají dobře, protože každý z nich se učí. Stav 3D ale vidí někoho krásného, někoho blbého, někoho s důležitou rolí, třeba prezidenta, a druhého za úplného debilka nebo bezdomovce, nad kterým ohrnuje nos, a to je stav pýchy, kdy vlastně to ego vám podkládá, že jste hmotnou složkou a někdo je lepší a někdo je horší, on třídí hmotnou složku, ego třídí samo sebe, neboli hmota třídí sama sebe. Takže vidíte, že tady pak vzniká pýcha, kdy někomu nadržujete, a třeba zrovna své rodině, a tím ji poškozíte, protože pak třeba rozmazlíte svoje děti, které se pak chovají dramaticky. Tohle člověk 5D neudělá. On bude i velmi přísný, a možná i přísnější na ty doma, protože ví, co by z nich udělal, kdyby jim povolil, a vlastně je odměňoval za odpory svých těl, kdyby to ego narůstalo. Takže pak už lehce víte, ke komu jak se máte v jaké době, v jaké situaci chovat, abyste zamezili těmto věcem. Úplně s velkou láskou nedovolíte druhému člověku, aby vás tlačil, protože ho milujete a víte, že by mu narostlo ego. A protože ho milujete a víte, že si to dělá sám sobě, tak mu to nedovolíte. A klidně jste za darebáka před okolím, protože klidně mu vyseknete jakoby scénu, zkusím to. Vůbec o nic nejde, pamatujte si to - správné rozdělení se odehrává uvnitř, to nikdo z vnějšku nemůže vidět, co se ve skutečnosti děje v prožitku toho jedince.

Tiež až správne počúvam tvoje prednášky, milá Ivanka, tak jóga a ajurvéda nepatria do bielej mágie.

Ano, nepatří.

V ajurvéde sa zdravotný problém neodoberá, ako to robia v tvojom slovníku biely mágovia, pravá ajurvéda ide na nehmotnú neviditeľnú úroveň a rieši sa zmena chovania, správania, a preto liečba ajurvédou nieje pre každého, pretože nieje každý ochotný meniť svoje chovanie.

Ano.

A preto má ajurvéda v záloze liečbu len pres potraviny, byliny, očistné techniky. A pre ľudí, ktorí nejsou ochotní pracovať s myslou, a to do bielej mágie zrejme nepatrí, ak tomu správne Zdenička rozumie. Preto už je na každom človeku, jestli se pokynmi ajurvedára bude riadiť, on sám musí niečo spraviť a konať, ajurvedár ho len navedie nejakým smerom, a buď koná alebo nekoná. Ďakujem, to je aj druhá otázka.

Ano, ale dejte si pozor, ešte tam je malinký dodatek, pretože vy máte už nastaveno, jestli tak konat budete alebo nebudete, to znamená, jestli poslechnete tu radu alebo neposlechnete. To už je také nastaveno ve hmotné složce, protože vaše myšlenky, o tom jsme před chvílkou mluvili, jsou nahrány ve vašem osudu těla, který jste si vybrali. Takže, když nemáte poslechnout, neposlechnete, nedojde ke změně, budete trpět, budete nějak nemocní, anebo naopak, máte zažít, když tu změnu tělo vlastně dokáže, máte si všimnout toho, jaký dopad to na vás má.

P.S.: Najvetšia bohoslužba, čo môžeme pre Boha spraviť je, abysme všetci, všetky živé bytosti byli šťastní, spokojní a veselí. Mať problémy, prúsery, je neúcta k Bohu, tak nás to učí náš učiteľ. A som moc vd'ačná za teba Ivanka, že učíš ľudí v čase nevedomosti - kalijugy, ľudí poznať, kým sú. Učíš ich vedomosti. Takto bol odkaz pre ľudí: Ctite Boha, samých seba, a vyhodte tie problémy, však o nič nejde. Je to len božská hra Mája, aj keď vyzerá na prvý pohľad celkom reálne.

S láskou Zdenka, ktorá se teší na osobné stretnutie s Ivankou, ak to máme nastavené v osude. A to dúfam, že máme. Rada se stretnem osobne, možno na statku, a tak hľadám cesty, ako sa tam prepašovať.

Ano, to pak zjistíte později, až se zastaví odpory těla. Oni totiž žádné průsery nejsou. Ego vám nalhává, že to jsou průsery, a snaží se vám vlastně vnútit odpory k tomu, ale později, až všechno zmlkne, tak uvidíte přesně k čemu je to dobré a proč se to děje, a poznáte svoji moudrost Boha, ale pozor, tu celistvou, ten děj, který je nastaven, a který jste si oblékli, protože celá hmota planety je vaše, vašeho těla.

Milá Ivanko, je to už přes rok, co poslouchám tvoje přednášky a povídání s tebou, které mi pomáhají nacházet samu sebe jako součást jednoho Vědomí a jsem za ně vděčná. Konečně jsem dožrála k tomu ti napsat, protože můj milovaný syn je zřejmě můj, náš, velký učitel. Je to bohužel jedináček, kterému je nyní deset let. Píši „bohužel“, ale samozřejmě vím, že není jedináčkem náhodou, ač bychom si další dítě přáli, ale zkrátka jsme si tuto roli vybrali. V podstatě od jeho jednoho roku je to s ním pro mě i mého muže a nejbližší okolí velmi náročné. Tehdy začal být zarytý tvrdohlavý a neústupný, chtěl dělat jen to, co on sám chce. To v různých podobách a obměnách trvá dodnes, ať jsme snažili nastavit hranice a zkusili kde co. Co nás v současné době nejvíc trápí, je jeho „láska“ k

nakupování věcí a hraní her či sledování YouTube. Víím, že je vše, jak má být, že se vzájemně učíme, a že bych měla být v klidu a přijímat dění kolem sebe. Někdy se mi to daří, ani nevím jak, a jsme v klidu, ale potom mám pocit, že syn přitvrdí. Ráno vstává a první myšlenkou je hra, která je od osmnácti let, ale někteří jeho spolužáci ji hrají, a on nedokáže pochopit, že my mu ji neschvaluje. On však celou dobu, než jde do školy, nemluví o ničem jiném, kňourá, prosazuje svou, snaží se nás přesvědčit. A když ze školy přijde, pokračuje v tom samém. I když náš postoj zná, nevzdává se. Nebo je to auto, které si nutně potřebuje koupit, přestože si jiné za zbytek našetřeného kapesného koupil minulý týden, ale už neví, kde mu je konec. Pokoj má plný hraček, které nálehavě potřeboval, ale z žádnou z nich si prakticky nehraje, jen tam leží. U kamaráda se pro něco nadchne a je schopen týden řešit, jak tu věc potřebuje a bádá, jak se k ní dostat, kdy že má svátek a narozeniny, a co vánoce. Takových situací jsou u nás desítky. K tomu tedy musím podotknout, že spatřujeme značnou podobnost s mým tatínkem, dědečkem syna, kterého toto provázelo celý život. Do čeho se zamiloval, to si koupil, i když pak už jen často to někde leželo. Jako dítě hračky vyměňoval, protože v tehdejší době toho ke koupi zase tolik nebylo. Snažím se tedy nepropadat panice a emociím, v klidu si s ním popovídám, vysvětluji, ale když už to trvá příliš dlouho a on vidí, že nepovolím, vzteká se, ječí, rozbíjí věci, říká, že se neměl narodit, a že chce umřít, a vydírá. A mě zase přepadá pocit zoufalství a beznaděje. Ano, být v klidu, přijímat, že se věci dějí tak, jak se mají dít a jak jsme si to naplánovali. Ale přece ještě musím to dítě také vychovávat, aby z něho vyrostl laskavý, pokorný člověk se srdcem na pravém místě, který se v životě neztratí. Přijmout dění a situace, tak jak jsou? Přece to neznamena nechť ho dělat, co chce. Říkám si OK, domluvíme se, jak dlouho bude hrát a on souhlasí, ale když mu domluvený čas vyprší a já mu to připomenou, uslyším jen – jo, které se opakuje ještě mnohokrát a čas běží... Když ho nechám být, bude hrát ještě hodinu nebo dvě. Nebo u něho sedím a v průběhu deseti, patnácti minut ho donutím skončit, ale nikdy to nedokáže dřív. A vždy je to pak s nějakou scénkou. A tak je to se vším. Naslibuje, nedodrží, znovu a znovu, jakmile není po jeho ječí, vyhrožuje. Jsem vyčerpaná, zoufalá...

Hele, já už jsem z toho unavená... Cítíte to také? To je tedy fakt darda. Říkám si, já se vám nedivím, že jste unavená.

Kam to ještě půjde dál? Ječí a vzteká se prakticky denně. Nechce pomáhat, uklízet si alespoň své věci, dodržovat žádná pravidla, chodit na kroužky, které si sám vybral, učit se, u všeho je milion diskuzí, slz a nervů. Další věcí, se kterom mám problém, je dnešní vášeň školních pubertáků pro pití energetických drinků. Co jsme se navysvětlovali, že jsou doslova zdraví nebezpečné, a že by je neměli pít ani dospělí, natož děti, že v některých státech jsou dokonce do osmnácti let zakázané stejně

jako alkohol. Prý to všechno chápe, nechce si to kupovat, ale chutná mu to... A tak si to také často koupí, pak se nám přizná. Bezvýsledné debaty, furt dokolečka... Často mu nabízíme, že si zahrajeme nějakou hru, ale on nechce. Je to nuda, nebaví ho to... O víkendu pravidelně vyrážíme na nějaký výlet či za sportem, ale on držkuje, že nemá čas pro sebe. Takový čas je ovšem z jeho pohledu čas strávený u televize či hry na X-boxu. Chvilími mám pocit, že už nevím odkud to uchopit. Kolikrát mě děsí, co se zase bude dít, až přijde domů ze školy. A moc dobře vím, že je to špatný přístup, vše je, jak má být, ale jak to žít? Ano, jasně, nic si nevyčítat, necítit se špatně, zasmát se tomu, jak že se s námi hmota snaží zametat, a nechce se vzdát. Ivanko, jak takovéto situace zvládat, abych se v závěru necítila, jako když jsem vyložila vagon uhlí. Jak nastolit harmonii a klid, aby syn neměl pocit, že mu vše zakazujeme, a necítil se frustrovaný. Co si myslíš o tom, že přes den mě školí a večer, když má jít spát, tak nechce jít do postele beze mě, že mě má rád, chce se tulit. Ale to už jsem já tak vyřizená, že se mi k němu zase nechce. Už bych chtěla jen mít klid a jenom dýchat. Děkuji, že jsi tu pro nás všechny v jednom, no zkrátka jsi. S láskou Jana.

Jani, to je fakt darda. Já vám to řeknu trošku jinak. Je pravda, že vy jste dřív, asi když byl maličký, podléhali tomu, že si to vydupal. Pozor, to není vědomé, hodně černých mágů tady nedělá vědomou černou magii, ale využívá toho. Zkuste si vzpomenout, někdo kolem vás bude agresivní, bude dělat scény..., každý rád ustoupí, aby nebyly scény, a aby to neslyšeli sousedi, nebo aby to nebylo nepříjemné třeba v trolejbusu, v autobusu... Ale pozor, tím roste ego toho človíčka, který vlastně ví: „Hele, máma tohle nemá ráda, tak přitvrdím!“ Tohle už jste tedy zřejmě prošvihli, takže teď budete muset zesílit.

Já si sama vzpomínám na jednu krásnou historku. A to musím říct, že to Petruška udělala úplně úžasně. A možná by stálo za to, buď toho chlapce tady natočit, nebo mu udělat takovouhle podobnou scénu. Z mého vnuka je dneska úžasně stvoření, bude mu sedmnáct za měsíc, je fakt báječný, ale jako malé dítě si také tak jako vynucoval a některé věci neměl rád. Jedna z věcí, které neměl rád, byl háklivý na spodní prádlo. To ne, že by si vybíral, ale zkrátka ne všechno snesl. A to dělal velice často, když byl oblečený, už měl i kulicha na hlavě, to bylo v zimě, čekal s taškou na zádech, už v bundě, v předsínce, kterou oni mají v bytě, a najednou si začal tahat slipy, jako když se vám zadřou do zadku, a začal dupat a točit se na místě. A Péťa toho už v tu chvíli měla dost a začala dělat to samé... A teď to dítě vytřeštilo oči, protože matka se točila na jednom místě a rvala si kařata od zadku a dělala: „Jééé, já nechci, jééé!“ A teď třeštil oči... A ona se asi po deseti otočkách, kdy dělala tuhle scénu, se otočila: „Co koukáš? Takhle vypadáš ty!“ To byl šok pro to dítě. Od té doby to neudělal.

On by se měl vidět. A říct mu: „Podívej se, s takovýmhle klukem si nikdo nebude hrát! Ty se chceš na jednu stranu mazlit, chceš se kamarádit, a já tě mám ráda a tatínek také, ale ty nám jinak radosti neděláš. Nechceš se učit, děláš si věci po svém... Takže ode dneška budou pravidla.“ A pozor, budete muset ty pravidla dodržovat. Zkrátka, vypnu

mu počítač teď: „Máš na to tři minuty. Za tři minuty přijdu a vypnu počítač. A i když budeš brečet a křičet, nebude ti to nic platné! A víš, proč to dělám, protože tě mám ráda.“ Ale tady chce opravdu zatnout zuby.

Vy později zjistíte, že takovéhle stavy černých mágů, oni využívají toho, co se naučili v dětství. Zním člověka, který byl obrovsky očekávaný jako človíček. Když se narodil, byl jedináčkem, byl opravdu tak rozmazlovaný celou rodinou, protože sestra maminky dlouho nemohla mít děti, takže všichni, celá rodina, se upnuli na to jediné dítě, babičky, dědové, tety, strejdové, zkrátka všichni se mohli posrat... A bylo to fakt šílené, protože pak třeba dědeček, aby si toho vnoučka tak jako přitáhl, aby mu posloužil, tak říkal: „Kdo se ráno vzbudí a řekne - dneska je to na můj povel - tak toho se bude poslouchat!“ Pozor, pak došlo ale k takovým věcem, kdy to tříleté dítě chtělo jít třeba doprava, děda chtěl doleva, ale už to bylo špatně, už se dítě vztekalo. Dokonce jednou dědovi zahodil klobouk do zoraného blátivého pole, takže se pak děda brodil pro ten klobouk, byl zablácený - a dítě si šlo cestou, kterou si určilo ono. A to je výchovou. Bacha, dejte si na to pozor.

Takový člověk v dospělosti bude křičet a dělat scény, protože bude vidět, že tehdy ho poslechnou. A věřte mi, jednou přijde někdo, kdo mu poprvé řekne NE. A on najednou bude brečet, bude prosit, bude vyhrožovat a nic nebude zabírat. Tehdy to bude anděl pro tohohle človíčka, kdy zjistí, že tudy cesta nevede, a že bude muset se začít chovat jinak. Ale je načase, desetileté dítě, to už je načase, začněte co nejdřív. A buďte šťastná, že mu je jenom deset let, že jste začali alespoň v deseti. Fakt se držte každého optimismu.

Milá Ivanko, vím, že máš záplavu e-mailů, jelikož nás stále přibývá, ale tak raději než ti psát volím audia a setkávání na přednáškách a na Slunečnici. Jenže tentokrát má moje hmota opravdu potřebu tě oslovit a znovu ti poděkovat. Po pětiletém poslechu už ledacos zvládám, a když ne - tak na ní občas houknu, ale po letech pachtění v bílé magii s tím, udělat vše co nejlépe - ha, ha, ha, to někdy šlo, a někdy to dřelo. Ale Ivanko, žitý optimismus, o kterém se stále zmiňuješ, moje mysl nedokázala hned přijmout. A najednou troška k trošce, splaceno rozervanou trojkou, je to tady. A jak ta Betlémská hvězda – hups, stresově předvánoční období, manžel ve velké nepohodě a před závažným rozhodnutím, a jeho ego velmi, ale velmi bouřilo a deptalo, a všechny kolem, nejenom jeho. Jenže tohle všechno moje hmota chtěla. A i když jsem i já zapochybovala, tak najednou ty jsi na mě naskočila, ty s tvým příběhem k podobné situaci, a ne jedním. Ze všech stran na mě naskakoval tvůj optimismus, a jdeme do toho s ohromnou úlevou, a že neexistuje nejlepší řešení, a i když se má něco dít, tak je to to nejlepší pro mě tak, jak to je, jak se jenom rozhodnu. A tak jsem mu to přetlumočila. A i když předtím běsnil a neposlouchá, vše se zklidnilo, vše se vyřešilo. Večer mi poděkoval za podporu a jak je rád, že se to právě takhle vyřešilo. No Ivanko, no to tedy byla bomba! To se mi snad ještě v životě nestalo! Prostě Ivanko, jsi žitý optimismus a Jednota s tebou námi všemi, to je tedy průnik přímo božský. No a hmota bude dál

zkoušet, problémovat a prdět a nasírat se, a platit a platit... Ale i když to nejsem já, tak to nějak přežiji. A i když ne, tak se to bude opakovat a opakovat, ať se to jednou udyndá. Ale ochutnávka živého optimismu, to je prostě něco! Takže ti musím poděkovat za ty všechny roky, za ty všechny příběhy, které nám tak krůček po krůčku pomáhají prožívat tu nádheru plynutí Jednoty. Díky, díky za nádherný dárek pod stromeček, který jsi pro nás ty. A já v tomto čase ještě víc vnímám to sepětí s tebou, a vůbec nemusím pátrat, kdy se narodí další Mesiáš, protože pro mě se už narodil, a jezdíme za ním kam se dá, a ještě po těch dvou tisících letech je technický pokrok, a prorok Dan nám to úžasné ženské vtělení dodá až do domu. Takže vlastně krásné narožky Ivanko.

Zjišťujete, že to byly Vánoce, že ano. Já jsem se k tomu teprve teď dostala.

Tobě, mamince a celé rodině nádherné svátky. Hmota se ptá, mohu to zveřejnit na Facebooku a poděkovat ti veřejně i se závěrem, a nebude to pro někoho moc, ale já jsem o tom přesvědčená.

Ano, já jsem to sem vzala jenom proto, že ne všichni jste na Facebooku, ona to tam potom tahle paní dala. Tady jde o to, že když dokážete zklidnit vedle sebe někoho, byť neposlouchajícího manžela, který je zdrcený nějakou obrovsky dramatickou situací, tak ono se to skutečně všechno zarovná. Může to být člověk třeba i neposlouchající, ale už jinak v úrovni normálního obyčejného lidství, takže on si to má jen prohlédnout. A věřte mi, vyhrabat se dá optimismus úplně ze všeho, jenom to potřebujete vidět. Tohle vždycky právě vidí třetí oko, jak se vám bude pootevírat víc a víc, tak samozřejmě uvidíte pořád víc a víc, a budete vědět, že je to ono.

Dobrý den, zdravím a přeji vše dobré v Novém roce. Mám na vás urgentní prosbu. Přestože mám naposlouchané vaše přednášky, a také jsem byla u vás na Slunečnici, nevím si rady se svou čtrnáctiletou dcerou. Dnes ráno odmítla jít do školy s tím, že nemá ráda lidi, a že má obrovský strach tam jít. Byla téměř dva měsíce doma s různými zdravotními problémy, nic nemá smysl dál v životě, a že už tady nechce být, a že si něco udělá. Je pravda, že tráví hodně času na počítači se spoustou jídla - a podle toho i vypadá, je jí totiž všechno jedno, jako by se chtěla ujít k smrti. Vím, že za tím jsou asi velké strachy, protože situace v naší rodině není normální, ještě ke všemu tomu nemá ráda svého otce. Její přání k Vánocům bylo už loni, aby se odstěhoval, přestože se k němu chová hezky, a on je na ni přísný rekla bych tak normálně. Mám jen přihlížet a čekat jak to dopadne? Zítřej jsme objednaní k psychologce, ale moc od toho neočekávám. Jana.

Tady je strašně silně uzavřená první čakra. Nemá ráda lidi, nemá ráda otce, nic se jí nelíbí... Ano, to je člověk úplně sevřený, nerad, tomuhle člověku je už normálně špatně. Vy tu vlastně nejste, vy tu nechodíte - všechno je ošklivé, nohy nejsou spojené se zemí. A pozor, jestliže jste zatím hmotou takhle silně a nejste spojení se zemí, to je obrovsky

bolestivá psychická záležitost, tady jsou nastavené i velké deprese. Já bych dělala všechno možné ještě v těch čtrnácti letech, abych tomu dítěti zastavila tyto stavy. Ale chce to trpělivost, vysvětlovat, věnovat se jí. Nenechat jí koukat na všechno. Vy pak ani nevíte, co ty děti vidí na tom internetu. A víte co, ten člověk se neumí ani sám zabavit. Správně by bylo, kdyby každá rodina večer se věnovala té skupině, té rodině, hráli hry, nebo hráli na nějaké nástroje, nebo si povídali, co jste za den zažili, zasmáli se. A to, co budete řešit, aby bylo tak perfektní, aby jste přitáhli zájem těch svých dětí. Samozřejmě, jste unavení z práce, vyhovuje vám někdy, že máte od těch dětí klid, že si zalezou někde za roh, ale vy pak nevíte, do čeho jsou vtáhnuté. A pamatujte si, teď je doba, která je velmi náročná na závislost na iluzorním světě. Ony žijí úplně jiný život ty děti, které se dívají do těchto virtuálních věcí. Proto teď je hodně i takových věcí, kdy se třeba, a to už jsou poto dospělí lidé, se seznámí s někým přes internet, oni se do někoho imaginárně zamilují, oni žijí vlastně milostný vztah s někým imaginárně - a manžel, pozor, nebo manželka to ani neví. To je hodně nebezpečné. Dokonce se pak třeba ti lidé i sejdou. Ale pozor, za tím druhým okýnkem, za tou druhou stranou nemusí být ten člověk takový, jak se prezentuje. Takže pak jsou ta prohlédnutí velmi dramatická a náročná, a s tím člověkem zalomcuje a zničí mu, úplně mu zboří ten svět. A pozor, děje se to dobře, aby to příště neudělal. Ale není každý silný tak, aby to unesl, někoho to může poznamenat na dlouhá léta. Takže tohle si ohlídat, to je hodně náročné, z toho povede hodně, ale hodně dlouhá cesta.

Víte, zjistili jste, že všechno je skutečně o chemii? Já už jsem dneska o té chemii jednou mluvila nad tou planetou. Ale třeba jste v zamilovanosti, to je obyčejný fenylethylamin, jestli se nepletu. Zkrátka přijde čas a v těle se začne vydávat, a huuú, jste jak strýček Fido... //Smích// Je to prdel, já vím. Ale pak už to prdel není, když to pak prožíváte.

To samé máte, když si třeba ráno půjdete zaběhat ještě před snídaní, nastartujete si endorfiny z toho běhu. Ano, jde to i jinak udělat, fyzicky, kdysi jsem vám vyprávěla... Kdyby to dítě jenom nesedělo před tím počítačem a hýbalo se a nejedlo tolik, protože to je právě to utápění se. A v závislosti na různých potravinách, hlavně cukrech. Pozor, když tělo je nespokojené, tak furt do sebe strká cukry. Tady bacha na to, ano, všechno je o chemii. A teď si musíte tu chemii umět vyrobit. Buď je to optimismem. Jsou i figle, ty jsem vám kdysi vysvětlovala, jde i figl obrácený, protože tělo je geniálně nastavené. Kdysi to psal Norbekov ve své knížce. Běžné je, že když jste spokojení, že si tělo vyrábí endorfin. Ale jde i opak, když budete rozladění a začnete se smát jen mechanicky, to znamená, dáte si koutky vzhůru, tak tělo začne blbnout. Receptory v mozku řeknou: „Ježíš, do prdele, my jsme někde zaspaly? Hele on se směje a my o ničem nevíme!“ Tak hned nastartují a vám se fakt uleví. Ono to funguje i obráceně. To ale v takovém průseru nenapadne, že budeš se usmívat a bude ti líp, a pak můžeš jít vyběhnout... To je hodně náročné. Ale bacha, dejte si na to pozor, jde opravdu jenom o chemii, kterou si buď umíte vyrobit, anebo budete mazaní a dokážete to, ještě než naběhne na ten cyklus přirozený.

Dobrý večer Ivanko, již několikrát jste mi poradila po e-mailu a nesčetněkrát při poslechu, tímto vám za to děkuji. Nyní bych opět potřeboval poradit. Říkáte, že člověk, tedy Duch, je to ticho, co je za

myšlenkami, ten nekonečný souhlas se vším, co je kolem nás, a že máme žít pokorou. No, doteď mi to bylo teoreticky jasné. Na druhé straně od vás ale také přicházejí informace, že můžeme být přísní a nastavovat limity, ale pouze ze souhlasu a klidu nitra. A teď konečně má 3D otázka. Pokud tedy já, jako stále ještě 3D reprezentant naší populace, se nedovedu na druhé dívat jako sám na sebe a nastavovat limity za souhlasu a klidu nitra, neměl bych tedy tyto limity vůbec druhým nastavovat? Protože se to vlastně neobejde z mé strany bez odporů, znamená to tedy, že musím všechny situace řešit pokorou? Neptám se náhodou. V současné době řeším, jak pokračovat se sousedem, který se zotavil po nemoci, on prodělal infarkt a rakovinový nádor na páteři, a začal být opět dost rozpínavý a řekněme, ne moc ohleduplný. Lze s ním vycházet poměrně dobře, ale nesmí po něm člověk nic chtít, co by ho omezovalo. Tím myslím, že když například svými aktivitami začne rušit sousedy a celkově zneprůjemňovat bydlení, tak se s ním nedá domluvit, že by měl brát ohledy, to se začne chovat nekompromisně, ano, asi také proto ty nemoci. Jak k takovému člověku přistupovat, ale být přísný a nastavit limity. Děkuji za rady Ivanko. S pozdravem Tomáš.

Ano, samozřejmě, u vás budou také umírat ty nepříjemné emoce, které ještě u toho máte. Ale uvědomte si, že když budete ustupovat, už jsme o tom dneska mnohokrát mluvili, tak ten člověk bude překračovat tu hranici pořád víc a víc. Jemu bude růst to sebevědomí, a to ego tam samozřejmě bude naplňovat podle potřeb, a uvidí, že vám to je sice nepříjemné, ale zase ne natolik, aby jste pro to něco udělali..., tak ne, takže vy ho musíte vyvést z omylu. To, že vám při tom budou umírat ty odpory, budete zjišťovat teprve tehdy, až mu to skutečně umožníte. Samozřejmě, že to nejde najednou, stav bez odporu těla je velice dlouhodobý proces, a vy se k němu teprve dopracujete. Vy s ním máte mít soucit, protože za něho samozřejmě reaguje ego, a on neví, že to dělá sobě, takže jeho to dostihne, to znamená, že neposuzujte konání jeho těla. Naopak, tady jde o to, že vaše Vědomí pokryté tělem toho souseda vás přichází něco naučit. A vy víte, že nemůžete ustupovat. To je první dobrá věc, kterou si tam prohlédnete.

To znamená, že já bych za ním šla v dobrém, a napřed bych mu vysvětlila: „Podívej se sousede, my tady (třeba, já nevím) slyšíme všechno, ty si tohle můžeš dělat, ale třeba do deseti hodin. To je obecně ve vyhláše, a to my zvládneme, my půjdeme spát až po desáté (já nevím samozřejmě, o co se jedná).“ Nebo zkrátka: „My se také k tobě chováme slušně, a také bychom chtěli, aby to bylo na obou dvou stranách.“ No, a pokud to nepůjde, tak už pak musíš přistoupit na další věci, a další, a pomalinku kráčet, aby ten člověk věděl, že si jen tak hned nemůže všechny ty věci dovolit, ale v klidu nitra. V klidu nitra.

Ano, ten člověk právě proto je tak nemocen. Rakovina, která tam je, je důkazem zášti, nebo nějakých obrovských výbojů, které tam vznikly. Infarkt také, to je srdeční záležitost. To víte, že ze srdeční čakry vychází nenávisti. A bolesti v páteři, to jsou zablokované jednotlivé úrovně, podle toho, kde to je. Takže ten člověk má sám se sebou hodně problémů, to už je jeho věc, to nebudeme posuzovat, každý z nás si splatíme své.

Takže, aby vy sám jste neplatil ty své věci, tak se snažte sám být bez těch negativních emocí v tom smyslu, že když nějaká přijde, nepodléhnout jí, ignorovat ji většinou je dobré. To znamená, když tam přijde takové to - to je ale vůl, takové to šťavnaté..., ne, není to vůl, jdu za ním jako za sobě rovným, ano. Bacha, tohle už vám vlastně nastavuje pozici, že on nepřestane. To je právě to, tady vidíte, že to děláte sami sobě. Jakmile to tam někde zazní na vaší vlastní hladině, tak on to dělat musí, ale vy jste ten, kdo ovládá tělo druhého člověka tou negativní emocí, kterou vám tělo přijme. Takže vidíte, že má to svůj časový běh, než vám chcípnu emoce, tak on to zkrátka dělat bude. Ano, tohle je pravda. Všichni všechno sobě děláme.

Ahoj milá Iva, tvoje prednášky majú hĺbku, vieš zaujať ľudí, páčia sa mi tvoje prednášky. Ešte pred tým, ako som ťa počula, som bola presvedčená o tom, že to čo sa nám deje je nám dané. V prednáške si to doplnila, že sami sme si určili túto školu, ale kde? A kto? Myslíš to, že sme niekde tak vyspelí? Lebo ja niekedy počujem hlas a ten mi hovorí, že sme niekde tak vyspelí, že sme si zvolili túto hru, ale nechápem tie slová, nedáva mi to zmysel na čo, až kam chceme ísť a dosiahnuť. Nedá mi táto hra zmysel až kam sa vo vývoji dopravujeme. Tu nepoznám nikoho, kto by bol šťastný, snád' len obmedzený čas, skôr sa tu pretíkame. Hľadám toho všetkého zmysel. Mala som veľmi živý sen, bola som v divadle za oponou a bolo tam veľa ľudí. Jedna žena ma upravovala a ja jej hovorím: „Ale ja neviem, čo budem hrať.“ A ona: „Ale budeš vedieť,“ lebo zároveň ako sa opona zdvihla zobudila som sa, bola som tu, a hrám ďalej, ale nechápem stále čo. Ja som najšťastnejšia, keď nič nerobím. Mám koničky, maľujem, pomáham ľuďom, aby neboli smutní. Viem, že vývoj sa posúva do rôznych dimenzií na rôzne úrovne, sú tu nekonečné možnosti, ale stáva sa mi tu: a na čo je vrchol? Či je vrchol byť stále šťastnou, alebo všetko chápať, alebo sa tešiť zbavenia sa materiálu čo rozmnožuje svet? Čo s tou dokonalosťou? Aj keď si sami dáme program a nikomu sa nepáči? Tá myšlienka to len počula, čo sa to tu deje. Ale páči sa mi, že sú ľudia, čo sa tento popletený svet snažia vysvetliť, a o čom to vlastne je. Dúfam, že mi niekto skúsenejší odpovie. Lebo ten môj hlas na toto neodpovedá. Ďakujem, všetko dobré Júlia.

Pamatujte si, tady jde o váš vývoj, a to přes všechny dimenze, a pak zase samozřejmě dál v těch vyšších světech. Vy jste nesmrtelné Vědomí. A zkuste si představit, kdyby jste ty eony, obrovské eony časoprostorových křivek neměli. A vy vlastně hrajete hru sami se sebou a nevíte to, zatím tedy, později to vědět budete, a v každé té dimenzi to bude silnější vjem. Ano, teď už se blížíme k tomu, aby jste pochopili. Před chvilkou jsme o tom tady mluvili - s tím sousedem, že vy sami sobě všechno děláte. A v té třetí dimenzi, abyste sjednotili Vědomí, tady musíte pochopit, že vy jste ti, co jsou vlastně v tělech i druhých lidských těl, vaše skutečná realita, a že dokud tělo bouří, tak se musí pokračovat. To je docela důležité info na té dlouhé cestě, kterou jste už ušli. Ale ještě vás čeká nádhera, půjde to na hmotě dál, ale už budete každou dimenzí svobodnější a svobodnější. Budete si moci jako Bohové samozřejmě víc dovolit, ve všech úrovních. Je

to proto, aby jste tu ty dlouhé časové doby jenom nebyli a netrčeli ve vzduchoprázdnu a nic se neodehrávalo. To by bylo mnohem horší. To by byla nuda, věřte mi. Takže sami se sebou hraje obrovskou nádhernou hru.

My jsme teď nedávno; to možná víte, někdo z vás tam i byl; měli krásnou kvantovou fyziku. A fakt to bylo velice hezké, a Libor Fejta to tak hezky přednesl (přednáška Cesta do nitra hmoty), a on, to už víte, on to tak nastavuje proto, aby se to spojovalo i s informacemi ode mě. A já jsem potom ke konci, když jsem vysvětlovala stavy té přítomnosti, která tam je přes 4D do 5D, abyste vnímali, že to souvisí, ta kvantová fyzika, přesto, že ještě vlastně jsou spory, ona není ještě dokonale prohlédnuta, my jsme tam s Pavlínkou červenou znázorňovaly dvě propojené jednotky, které se skutečně ovlivňují. A tohle souvisí s vývojem s vámi. Když totiž já budu na kohokoliv z vás myslet dobře; teď budeme říkat tu lepší variantu, protože jsem samozřejmě člověk bez negativních emocí, bez jakékoli zášti, třeba jen se soucitem, i když vaše tělo bude dělat věci, které by se eventuálně světu nelíbily, já vím, že to dělá vaše tělo, kterým nejste, proto je moje uvolnění dokonalé, což běžně lidé neví; tehdy vy se začnete, když na vás myslím, měnit. To samé se ale děje z druhé strany. Když na toho člověka budete myslet negativně, on nemůže přestat. Takhle se dvě jednotky ve vesmíru, ať by byly jakkoliv vzdálené, ovlivňují. Proto někoho nebudete vidět léta, on vás nebude mít rád, a přesto ho změníte.

Vzpomínáte na Afganistán? Jak jsem vyprávěla, kdy vlastně po patnácti letech, po velice dlouhém období můj muž, kterému se nelíbil průběh, že jsme se potom rozešli, dneska on mi říká: „Víš, co je zajímavé? Já si z našeho manželství nepamatuji vůbec nic.“ Ano, protože tam není nic špatného. Pro něho se to neudálo. Já jsem ho totiž celá ta léta jenom milovala. Věděla jsem, že to dělalo hmotné tělo, které já jsem si nastavila, proto, abych splnila úkol, abych mohla jednou vás vyučovat. Vy smíte vyučovat jenom jako učitel, jenom když znáte veškerou praxi. Jinak bych neznala odpovědi na žádné otázky.

Takže, pamatujte si, jestliže Bůh je všechno a jste to i vy, současně, tehdy tak, jak se chováte ke světu, tak se svět musí chovat k vám. A proto zastavte, pokud můžete, pokud vám to bude dovoleno, útoky vašeho těla tím, že je budete ignorovat. Pozor, oni se tam objeví, ale je to jenom nabídka. Ony se ty útoky stávají vašimi, jenom když je převezmete a konáte to, k čemu vás to tělo nabádá. Pokud to ale neuděláte, vyhraje. Dá se všechno skutečně nastavit.

Takže tady je ještě hodně otazníků, které se u této ženy nastavují. Ego někdy hází strašně hodně otázek a dožaduje se hodně odpovědí - k čemu to je, jak to je... Tudy se vlastně nedostanete nikam, to jsou věci, které musíte prožít sami, teprve tehdy, až ty otázky přestanou být otázkami, člověk, který se sjednotí, který přestane útočit proti něčemu, že je špatné, že to je nedobré, odmítá to, tak nemůže slyšet, ale jakmile to přestane, tam když do Boha položíte otázku, tak máte okamžitě odpověď, ona přijde sama, je to tam všechno zodpovězené.

Zdravím v dalším roce 2019. Mám otázku. Když za všechno „zlé“ může ego, proč nemocí trpí Duch. Díky. Marie.

Podívejte se, za prvé - tady nic není zlé. Vy jako jeden jediný Duch jste se obalili hmotou, a aby se tedy něco dělo, tak si hrajete ty hry sami se sebou. A nikdy to zlé nebylo, hmota, ten váš oblek, vám to nalhávala. A hmota za vás trpěla, jenže protože jste si připadali jako to tělo se jménem, tak jste trpěli. Ale nikdy jste netrpěli, vy jste Vědomí, které potřebovalo tenhle dlouhý běh s tou trpící hmotou na sebe navlečenou vlastně tady mít, aby jste jednou pochopili, že to je obrovská hra, která vlastně byla iluzí. Ale pozor, to znamená, že Duch to neudělá, to hmota vám dělá ty věci. A jestliže vám ta hmota nabídne odpor, a vy ho přijmete, pak se stáváte hmotou, a ta trpí, když si to nepřevzmete, nebudete trpět, protože budete přítomni jako Vědomí ve hmotě svého těla, a ta hmota vás nevymístí, takže nebudete nemocní a nebudete trpět. A pozor, skutečně všechno, co jste si přijali, musíte zaplatit, musíte zaplatit svoje dluhy do posledního penízu. A tak je to nastavené, jinak ta hmota vás nevypustí.

Hezký večer, Ivanko, zasílám takovou svoji úvahu k mému dotazu níže. Minulý týden jsem poslouchal vaše starší audio, vysvětlujete v něm, jak jste byla při výchově svých dětí někdy i velmi přísná, prostě, jak říkáte, zahrála jste jim divadlo, ale za klidu nitra.

Ano.

Jestli se pletu, tak mě opravte, ale připadá mi, že pro vztah rodiče/děti platí ta samá pravidla, jako pro obecnou mezilidskou komunikaci.

Ano, to platí obecně. Já jsem to neříkala jenom kvůli dětem, ale kvůli veškerému chování. Já tuhle přísnost mohu zahrát i kamarádce, nebo i člověku třeba na ulici, jsou různé varianty. Samozřejmě to platí obecně.

Všichni se učíme. Stejně jako je fanatická situace, kdyby rodič nechal dělat děti, co chtějí s tím, že vše pokorně přijímá, je stejně fanatické nereagovat v situaci, kdy nás někdo prostě využívá, nebo nějak omezuje. Zde je i možné zahrát divadlo, ovšem pokud možno, za klidu nitra. Ono to ale někdy nejde. No, a když to za stoprocentního klidu nebude, tak také dobře. Vždyť se všichni učíme. No, a které situace řešit pokorou? A kdy zahrát divadlo? To už se musíme spolehnout na vlastní intuici. Jak to vidíte vy?

Ano, ano, to přijde samo, tak, jak se budete vyvíjet, budou odpadat vaše negativní emoce a bude to samozřejmě lepší a lepší. Ale hlavně, tak jak bude přibývat Božství ve vás a umenšovat se odpor hmoty vašeho těla, tak budete přesně vědět, kdy a ke komu jak máte promluvit. K někomu neřeknete ani slovo, klidně ho necháte. A necháte, aby prožil dopad, který přijde vzápětí. Někomu zahrajete divadlo, jen to zkusíte, jestli on zabere nebo nezabere. Zabere - dobré. Nezabere - také dobré. Pak vám to je úplně jedno. Vy už víte, co tam vlastně udělat. Ale jestliže jste pak všechno...

Víte, třeba bílá magie si myslí, a pozor, pořád ještě s tím kalkuluje, že děj hmoty se dá ovlivnit. Není to pravda. Já jsem nedávno vysvětlovala, že třeba, já nevím, moje maminka ještě udělala nedávno nějakou scénu, třeba před půl rokem, a někdo mi

tenkrát na Facebooku napsal, jak je to možné, když já už to nepotřebuji... Pozor, potřebuji. Mně se ale nic neděje. Pozor, moje tělo nemá negativní emoce. Já tam jsem ale kvůli tomu, protože moje maminka je moje vlastní Vědomí, a i její tělo potřebuje pochopit, že to přestřelila. A ona skutečně do pěti minut řekne: „Ivanko...“, a už je to všechno zase jinak.

A teď jsme zažily nedávno nádhernou věc. Tam jsem vnímala, i co všechno jak v ní odehrávalo, to bylo strašně zvláštní. V pondělí jsme byly na baletu Romeo a Julie v Praze. Chtěla jsem jí udělat radost, tak jsem ji pozvala i k holiči, šly jsme na večeři v Praze v Karlíně. A ona už je opravdu hodně chatrná. My jsme zaparkovaly na Florenci, a tam je to snad dvěstě metrů od Karlínského divadla, my jsme to šly fakt dvacet minut, několikrát jsme zastavovaly, ale ona tak statečně řapala. A pak jsme tedy šly na večeři, musely jsme jít s nějakým předstihem, protože jsem nevěděla, jestli se nezdržíme někde na dálnici. Chtěla aperitiv, tak jsem jí koupila aperitiv, jídlo jsme si daly, a pak jsme si ještě daly sladké, a ještě si objednala kávu. A já jí říkám: „A jakou maminko chceš kávu?“ A ona říká: „Malého turka.“ Tak já říkám té číšnici: „Prosím vás, pro maminku malého turka a pro mě espresso s mlékem,“ protože jsem věděla, že usnu, já jsem ten den vstávala v pět hodin a říkala si - bůh ví, co ještě ten den potom bude, takže já, že si dám malé kafičko s mlékem. Ona odešla, přinesla takového velkého turka, a teď ho dávala té mamince, protože věděla, že chtěla turka, a maminka: „To, není moje, to je její! Tamto je moje!“ Říkám: „Ne, maminko, to je espresso s mlékem.“ A zatáhla jsem si ho k sobě, protože vy musíte tomu člověku ukázat, kde jsou ty hranice. To, co se jí líbilo víc, tak to chtěla. „Ne, ne, ne. Chtěla jsi turka, budeš mít turka,“ ale všechno s úsměvem. A teď bylo vidět, jak je naštvaná. A teď si vezměte, tolik věcí, které tam byly, aby byla šťastná. Ne, ne, ne. Koukala na to kafe: „No, tohle já nechci!“ A teď jsem si říkala - počkej, já si tě vyzkouším! Ale pozor, vy zkoušíte to ego, ne mojí maminku. Moje maminka je čisté Vědomí, že ano. Tak aby viděla tu hru toho všeho, tak jí říkám: „Tak upiješ tolik jako malého turka, a zbytek tam necháš.“ „No, to tedy v žádném případě!“ A teď bylo vidět, jak se tak jako zklidňuje, a pak zase řekla: „Tak ano, tak trochu upiji...“ Když už byla v takové té rovině toho přijetí, já říkám: „Tak jestli chceš, tak já ti také objednám espresso a malé mlíčko.“ „No, to bych chtěla.“ Tak jsem se otočila, protože najednou byl u ní problém, co s tím kafem, co ta číšnice... Takže zase, hraje dál hru. Tak jsem zavolala číšnici: „Dobrý den, já bych chtěla ještě jedno malé espresso s mlíčkem. A můžete prosím vás tohle odnést. Víte, moje maminka si myslela, že to bude malinké, a ono...“ „No, my jiné nemáme. A je něco v nepořádku?“ Já říkám: „Ne, je to v pořádku, já ho zaplatím. To byla naše chyba, naše nedorozumění, vy za to nemůžete.“ A ona: „No, to ne. My vám ho nebudeme účtovat.“ Říkám: „Ne.“ Teď jsme se tam začaly dohadovat a maminka třestila oči... Číšnice mě tlačila, že to nezaplatím já, a já že to zaplatím... A tak jsme si tam pinkaly takovou hru, aby ta maminka viděla, že vlastně vůbec o nic nejde. Pak to opravdu dopadlo tak, že číšnice to nenaúčtovala, já jsem se jí ptala, takže jsem jí zase nechala velké dýško, takže ono se to tak jakoby vymínusovalo. Ale ta maminka tam zažila ten proces bez mého odporu, kdy já jsem se zevnitř řehtala. Já jsem zevnitř umírala smíchy. Jak jsem vlastně hrála takovou tu vážnou tvář, tu nekompromisní dceru, která tam takhle: „Ne, to si vypiješ!“ A pamatujte si, ten člověk

pak najde ten vděk, ztratí stud před tím přiznat, že něco blbě objednal, nebo že něco bylo... To nebylo blbě. To nebylo blbě. To je ono.

Dan už se tady štrachá. Už konec? Tak s maminkou jsme skončili. (Ivanka se směje)

Tak hele, mějte se hezky, zase se někde určitě uvidíme. Vidím tady spoustu známých tváří, které znám ze setkání. Chci vám ještě říct, že z vás mám opravdu radost, protože vidím ty vaše fotografie i z toho setkání. A už také zjišťuji, že si to žijete. Už si žijete to štěstí a ukazujete to těm druhým, jak se dá žít. Takže já vám chci poděkovat. Mějte se!